

اعتقاد أهل السنة في الصحابة رضي الله عنهم

دیدگاه اهل سنت در مورد اصحاب

تألیف:

دکتر محمد بن عبد الله الوهیبی

ترجمه:

إسحاق بن عبد الله دبیری العوضی

۱۳۸۵/۱۴۲۷ هـ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

پیش‌گفتار

الحمد لله رب العالمين وصلى الله على محمد وآله وصحبه وأزواجه
الأطهار أمهات المؤمنين وبعد.

خداوند در قرآن می‌فرماید: ﴿مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ ۚ وَالَّذِينَ مَعَهُ أَشِدَّاءُ عَلَى
الْكُفَّارِ رُحَمَاءُ بَيْنَهُمْ ۖ تَرَاهُمْ رُكَّعًا سُجَّدًا يَبْتَغُونَ فَضْلًا مِّنَ اللَّهِ وَرِضْوَانًا
سِيمَاهُمْ فِي وُجُوهِهِمْ مِّنْ أَثَرِ السُّجُودِ ۚ ذَٰلِكَ مَثَلُهُمْ فِي التَّوْرَةِ ۚ وَمَثَلُهُمْ فِي
الْإِنْجِيلِ كَزَرْعٍ أَخْرَجَ شَطْأَهُ فَفَازَرَهُ فَاسْتَغْلَظَ فَاسْتَوَىٰ عَلَىٰ سُوقِهِ يُعْجِبُ
الزُّرَّاعَ لِيغِيظَ بِهِمُ الْكُفَّارَ ۗ وَعَدَّ اللَّهُ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ مِنْهُمْ مَغْفِرَةً
وَأَجْرًا عَظِيمًا ﴿٢٩﴾﴾. (الفتح: ٢٩).

«محمد فرستاده خداست و همراهانش بر کفار خشن و در بین خود مهربانند و
میبینی آنها را در حال رکوع و سجده که جویای فضل خدا و خشنودی اویند اثر
سجده در چهره‌های ایشان مشهود است داستان ایشان در تورات و انجیل است ایشان
(صحابه) مانند زراعتی هستند که ساقه سبز خود را بیرون دهد پس آنرا قوی گرداند و
سپس محکم بایستد بر ساقه خود و زراعت کاران را به شگفت و کافران را به خشم
آرد و الله به مومنان نیکوکار ایشان وعده مغفرت و پاداش عظیم میدهد.»

﴿وَالَّذِينَ مَعَهُ﴾ یعنی کسانی که با اویند، یعنی یاران او را خداوند جل جلاله به صفاتی ارزنده وصف نموده است از جمله: آنها در مقابله با کفار سخت و خشن‌اند. و در بین خود مهربانند.

و سپس می‌فرماید آنها مردمانی‌اند که زیاد نماز می‌خوانند و علاوه می‌نماید که هدف آنها از این رکوع و سجده جلب رضای الهی است یعنی الله گواهی به حسن نیت و اخلاص آنها می‌دهد.

و بعد می‌افزاید که قیافه آنها از اثر سجده نورانی است. و بالاخره به آنها وعده می‌دهد که مغفرت و پاداش بزرگی در انتظار آنها است.

خداوند صحابه را به نهالی تشبیه می‌کند که کم کم رشد نموده شاخ و برگ می‌دهد و کفار از این رشد به غیض می‌آیند در عمل صحابه نیز چون نهالی تازه پا بودند و سپس مدینه را گرفتند و بعد مکه و بعد خیبر و یمن و شبه جزیره عرب را و بعد ایران و مصر و روم را و از این درخت پرشاخ و برگ کفار به خشم آمدند.

استنباط امام مالک رحمته الله از این آیه این است که هر کسی به همراهان محمد صلی الله علیه و آله و سلم یعنی صحابه رضی الله عنهم خشم و غیض داشته باشد کافر است.

وصلی الله وسلم علی نبینا محمد وآله وصحبه أجمعین.

إسحاق بن عبد الله دبیری

عربستان سعودی - ریاض:

دوشنبه: ۱۴۲۶/۱۱/۱۰ هـ.ق. برابر با ۱۳۸۴/۹/۲۱ هـ.ش

دیدگاه اهل سنت در مورد اصحاب

إن الحمد لله نحمده ونستعينه ونستهديه ونعوذ بالله من شرور أنفسنا
وسيئات أعمالنا. من يهده الله فلا مضل له، ومن يضلل فلا هادي له،
وأشهد أن لا إله إلا الله وحده لا شريك له، وأشهد أن محمداً عبده
ورسوله - صلى الله عليه وسلم - وعلى آله وصحبه أجمعين. اما بعد:

همانا دیدگاه اهل سنت درباره اصحاب رسول الله ﷺ در درجه اول اهمیت
قرار دارد که برای مطالعه تاریخ اصحاب ﷺ لازم و ضروری می باشد، در غیر
اینصورت، اگر مسأله اصحاب در عقیده کنار گذاشته شود، انحراف و تشویش
ایجاد می شود.

و بخاطر اهمیت همین مسأله در همه کتابهای عقیدتی اهل سنت این موضوع
را بگونه ای آشکار می بینیم، یعنی امکان ندارد که کتابی از اهل سنت را پیدا کنید
که به همه جوانب عقیده پرداخته باشد ولی به این موضوع نپرداخته باشد:
مانند: کتاب «شرح اصول اعتقاد اهل سنت» نویسنده: لالکائی.

و کتاب: «السنه» نویسنده: ابن ابی عاصم. و کتاب: «السنه» نویسنده: عبدالله
احمد ابن حنبل. و کتاب: «الإبانه» نویسنده: ابن بطه. و کتاب: «عقیده السلف
اصحاب الحدیث» نویسنده: صابونی و

بلکه هر امامی از امامان اهل سنت وقتی عقیده خویش را بیان می کند اگرچه
در یک ورقه و یا کمتر هم باشد حتماً به موضوع اصحاب اشاره می کند، و آن هم

یا از جهت فضیلت آنها است، و یا فضیلت خلفای راشدین، و یا عدالت آنها بحث خواهند نمود، و سب و دشنام دادن آنها را نهی کرده‌اند، و از اختلافات و اختلاف نظر آنها زبان فروبسته‌اند^(۱).

بدین خاطر سعی و کوشش بنده بر این است که در این تحقیق، اهمیت این عقیده و جوانب گوناگون آن را بیان کرده و در صورت ترک آن به هنگام تحقیق زندگی اصحاب چه خطراتی بر آن مترتب خواهد گشت را بیان نمایم.

بنابراین، این تحقیق بر ناحیه اعتقادی تکیه دارد و بطور اجمال برخی جوانب دیگر را هم در برمی‌گیرد، مانند: آوردن احکام سب و دشنام اصحاب، و اشاره به ضرورت تحقیق در روایاتی که درباره تاریخ اصحاب وجود دارد.

پس این موضوع را می‌توان بعنوان یک دیدگاه ضروری در احوال اصحاب، بحساب آورد که مورخین و محققین و کسانی که بخواهند سیره و زندگی‌نامه یکی از صحابه را مورد بحث قرار دهند لازم و ضروری می‌باشد.

و همچنین مباحث زیر را در آن آوردم:

اولاً: دلایل عدالت اصحاب در قرآن و سنت پیامبر ﷺ در این میان، دلایلی را آورده‌ام که بطور واضح و روشن بر آن دلالت می‌کنند و روایات صحیح و درست را نقل کرده‌ام با برخی تعلیقات و توضیحات.

(۱) (برای نمونه به کتاب شرح اصول اعتقاد اهل سنت، لالکائی (ت ۱۸هـ) مراجعه نمائید، که نویسنده در آن به عقیده ده نفر از بزرگان اهل سنت اشاره نموده و آنچه من اشاره نمودم ذکر کرده (۱۰/۱۵۱ - ۱۸۶)، دکتر احمد سعد حمدان الغامدی بر این کتاب تحقیق نموده است).

ثانیاً: مقام و منزلت صحابه با هیچ یک از کسانی که بعد از آنها آمده‌اند برابری نمی‌کند، در آن بیان نموده‌ام که فضیلت اصحاب بر همه آنها برتری دارد.

ثالثاً: انواع سب و دشنام اصحاب و حکم همه آنها، در این موضوع هم بیان نموده‌ام که فرق میان آن کسی که در عدالت صحابه طعن می‌زند با غیر آن چیست، و نیز حکم کسی که به اصحابی دشنام می‌دهند که نصوص متواتر بر فضیلت آنها وجود دارند، و یا حکم کسانی که بطور عام دشنام می‌دهند، و یا برخی از آنان را دشنام می‌دهند، و در پایان این موضوع به موضوع دشنام دادن به ام‌المؤمنین عائشه رضی الله عنها اشاره کرده‌ام که خداوند او را از هر پلیدی تبرئه نموده است، و سپس به حکم بقیه امهات المؤمنین پرداخته‌ام.

رابعاً: و به دنبال آنها آثار مترتب بر سب و دشنام دادن و لوازم آن را آورده‌ام.

خامساً: موقف و برخورد ما نسبت به اختلافاتی که میان اصحاب رخ داده است، در اینجا هم برخی از جوانب را آورده‌ام که محقق نیازمند است که آن را بداند تا هنگام تحقیق به اشتباه نیافتد و آنان را سب و دشنام ندهد.

خواننده گرامی در پایان این مقدمه لازم است که بگویم من چیز جدید و تازه‌ای را نمی‌گویم بلکه گزیده‌ای از نظرات ائمه را گردآوری نموده‌ام و در پهلوی هم‌ردیف کرده‌ام برای یک هدف معین و آن هم یادآوری نمودن نظرات و اعتقادات اهل سنت در این موضوع می‌باشد و خودداری نمودن و بازداشتن از هر چیزی که با این نظرات منافات دارد.

اعتقاد أهل السنة في الصحابة - دیدگاه أهل سنت در مورد أصحاب

این کوششی است که با تمام کوششهای آنان که به سلف صالح نسبت داده می‌شوند افزوده می‌شود که در این زمینه نوشته‌اند، خواه در زمینه عقیده باشد یا فرقه‌ها و یا در زمینه تاریخ، حدیث و یا غیره ...

و در پایان از خداوند منان می‌طلبیم که حب و دوستی اصحاب را به ما عطا نماید و ما را با آنان حشر نماید.
و از خداوند توفیق روزافزون و ثابت قدمی را خواهیم.

محمد بن عبدالله الوهیبی

ریاض: ص: ب: ۸۵۵۴۲

دلایل عدالت صحابه در قرآن کریم

عدالت صحابه رضی الله عنهم نزد اهل سنت از مسایل قطعی عقیده می‌باشد و یا می‌توان گفت این موضوع در دین بطور ضروری معلوم و مشخص است و برای این ادعا از قرآن و سنت دلیل آورده می‌شود و دلایل بسیاری از این دو منبع وجود دارند که آنرا ثابت می‌کند.

آیه نخست: خداوند جل جلاله می‌فرماید: ﴿لَقَدْ رَضِيَ اللَّهُ عَنِ الْمُؤْمِنِينَ إِذْ يُبَايِعُونَكَ تَحْتَ الشَّجَرَةِ فَعَلِمَ مَا فِي قُلُوبِهِمْ فَأَنْزَلَ السَّكِينَةَ عَلَيْهِمْ وَأَثَبَهُمْ فَتْحًا قَرِيبًا﴾. (الفتح: ۱۸).

«خداوند از مؤمنان راضی گردید همان دم که در زیر درخت با تو بیعت کردند. خدا می‌دانست آنچه را که در درون دلهایشان نهفته بود، لذا اطمینان خاطری به دلهایشان داد، و فتح نزدیکی را پاداششان کرد».

جابر بن عبدالله رضی الله عنه گفت: ما هزار و چهارصد نفر بودیم ^(۱).

این آیه بطور آشکار و روشن دلالت می‌کند بر اینکه خداوند آنان را تزکیه نموده است، تزکیه‌ای که بجز خداوند کسی نمی‌تواند بر آن آگاه باشد، زیرا این تزکیه، تزکیه باطن و درون، و آنچه در دلهایشان نهفته است می‌باشد، و بهمین خاطر از آنان راضی شد؛ و کسی که خداوند از او راضی شود غیر

(۱) (صحیح بخاری: کتاب المغازی، باب غزوه الحديبية، حدیث [۴۱۵۴]، فتح الباری: ۵۰۷/۷ - چاپ ریان).

ممکن است که بر کفر بمیرد، چون در این جا ملاک رضایت خدا بر وفات است، زیرا رضایت خدا در رابطه با کسانی است که می‌داند مسلمان خواهند مرد^(۱).

و آنچه که این دیدگاه را ثابت می‌کند: روایتی است که مسلم در صحیح خود آورده که پیامبر ﷺ فرموده‌اند: «لا يدخل النار إن شاء الله من أصحاب الشجرة أحد؛ الذين بايعوا تحتها»^(۲).

هیچ فردی از اصحاب شجره که با رسول الله ﷺ بیعت کردند به دوزخ داخل نخواهد شد.

ابن تیمیه رحمته الله گفته است: رضا از صفات قدیمی خداوند می‌باشد و تنها از بندگانی اعلام رضایت می‌کند که می‌داند موجبات رضای خدا را فراهم می‌کنند و خداوند از هر کسی راضی شود، هیچ وقت بر او خشمگین نمی‌گردد، و خداوند رضایت خود را از هر کس اعلام کرده باشد؛ بطور یقین آنشخص بهستی است؛ و اگر اعلام رضایت خدا بعد از ایمان شخص باشد، این بنخاطر ذکر مدح و ستایش او است، و اگر خداوند بداند که بعد از

(۱) (الصواعق المحرقة: ص ۳۱۶).

(۲) صحیح مسلم: کتاب فضائل الصحابه، باب من فضائل اصحاب الشجرة: حدیث (۲۴۹۶) صحیح مسلم:

کارهای نیک، فرد دچار کارهای ناشایست می‌شود جزو آنان بحساب نمی‌آید^(۱).

ابن حزم رحمته الله می‌گوید: آنجا که خداوند فرموده: آنچه در دل‌هایشان هست می‌داند و از آنان راضی گشته است و آرامش خویش را بر آنان وارد فرموده است، برای هیچ کس درست نیست که درباره‌ی آن توقف نماید و یا شکی به دل راه دهد^(۲).

آیه دوم: می‌فرماید: ﴿مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ وَالَّذِينَ مَعَهُ أَشِدَّاءُ عَلَى الْكُفَّارِ رُحَمَاءُ بَيْنَهُمْ تَرَاهُمْ رُكَّعًا سُجَّدًا يَبْتَغُونَ فَضْلًا مِنَ اللَّهِ وَرِضْوَانًا سِيمَاهُمْ فِي وُجُوهِهِمْ مِمَّنْ أَثَرَ السُّجُودِ ذَلِكَ مَثَلُهُمْ فِي التَّوْرَةِ وَمَثَلُهُمْ فِي الْإِنْجِيلِ كَرَزَعٍ أُخْرِجَ شَطَطُهُ فَمَا زَرُهُ فَاسْتَعْلَظَ فَاسْتَوَىٰ عَلَىٰ سُوْقِهِ يُعْجِبُ الزُّرَّاعَ لِيَغِيظَ بِهِمُ الْكُفَّارَ وَعَدَّ اللَّهُ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ مِنْهُمْ مَغْفِرَةً وَأَجْرًا عَظِيمًا ﴿٢٩﴾﴾. (الفتح: ۲۹).

«محمد صلی الله علیه و آله فرستاده خداست؛ و کسانی که با او هستند در برابر کفار سرسخت و شدید، و در میان خود مهربانند؛ پیوسته آنها را در حال رکوع و سجود می‌بینی در حالی که همواره فضل خدا و رضای او را می‌طلبند؛ نشانه

(۱) (الصارم المسلول: ۵۷۲ - ۵۷۳؛ ناشر: دارالکتب العلمیه تعلیق: محمد محیی الدین عبدالحمید).

(۲) (الفصل فی الملل والنحل: ۱۴۸/۴).

آنها در صورتشان از اثر سجده نمایان است؛ این توصیف آنان در تورات و توصیف آنان در انجیل است، همانند زراعتی که جوانه‌های خود را خارج ساخته، سپس به تقویت آن پرداخته تا محکم شده و بر پای خود ایستاده است و بقدری نمو و رشد کرده که زارعان را به شگفتی وامی‌دارد؛ این برای آن است که کافران را به خشم آورد (ولی) کسانی از آنها را که ایمان آورده و کارهای شایسته انجام داده‌اند، خداوند وعده آمرزش و اجر عظیمی داده است».

امام مالک رحمته الله می‌گوید است: شنیدم که نصاری به هنگام فتح شام وقتی که اصحاب را دیدند گفته‌اند: به خدا قسم اینها از حواریون مسیح بهتراند. واقعاً راست گفته‌اند زیرا این امت در کتابهای آسمانی قدیم خیلی بزرگ هستند، و بزرگترین آنها اصحاب رسول الله صلی الله علیه و آله هستند و خداوند با ذکر آنان در کتابهای پیشین و اخبار متداول نام آنان را بزرگ نگاه داشته است و بهمین خاطر خداوند فرمود: ﴿ذَلِكَ مَثَلُهُمْ فِي التَّوْرَةِ﴾. و سپس فرمود: ﴿فِي الْإِنْجِيلِ كَزَرْعٍ أَخْرَجَ شَطْأَهُ﴾. یعنی دانه‌هایش ﴿فَأَزْرَهُ﴾. یعنی: محکم نمود، ﴿فَأَسْتَغْلَظُ﴾. یعنی: آنرا طولانی و قطور کرد، ﴿فَأَسْتَوَىٰ عَلَىٰ سُوقِهِ يُعْجِبُ الزُّرَّاعَ﴾. یعنی: اصحاب پیامبر صلی الله علیه و آله همه چنین هستند او را یاری و پشتیبانی

نموده‌اند، پیامبر با آنان همچون درخت و باغ با باغبان هستند تا کفار را خشمگین نمایند^(۱).

و ابن جوزی گوید: نزد جمهور، تمام اصحاب اینگونه توصیف شده‌اند^(۲).

آیه سوم: می‌فرماید: ﴿لِلْفُقَرَاءِ الْمُهَاجِرِينَ الَّذِينَ أُخْرِجُوا مِنْ دِيَارِهِمْ وَأَمْوَالِهِمْ يَبْتَغُونَ فَضْلًا مِنَ اللَّهِ وَرِضْوَانًا وَيَنْصُرُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ أُولَئِكَ هُمُ الصَّادِقُونَ﴾. (الحشر: ۸).

«همچنین غنایم از آن فقرای مهاجرینی است که از خانه و کاشانه و اموال خود بیرون رانده شده‌اند، آن کسانی که فضل خدا و خشنودی او را می‌خواهند، و خدا و پیغمبرش را یاری می‌دهند، اینان راستانند».

تا آیه ﴿وَالَّذِينَ جَاءُوا مِنْ بَعْدِهِمْ يَقُولُونَ رَبَّنَا اغْفِرْ لَنَا وَلِإِخْوَانِنَا الَّذِينَ سَبَقُونَا بِالْإِيمَانِ وَلَا تَجْعَلْ فِي قُلُوبِنَا غِلًّا لِلَّذِينَ ءَامَنُوا رَبَّنَا إِنَّكَ رَءُوفٌ رَحِيمٌ﴾. (الحشر: ۱۰).

کسانی که پس از مهاجرین و انصار به دنیا می‌آیند، می‌گویند: پروردگارا! ما را و برادران ما را که در ایمان آوردن بر ما پیشی گرفته‌اند بیامرز، و کینه‌ای

(۱) (الإستيعاب: ابن عبد البر، ۶/۱ انتشارات: دار الكتاب العربي وتفسير ابن كثير: ۲۰۴/۴، انتشارات: دار المعرفة، بيروت).

(۲) (زاد المسير: ۲۰۴/۴).

نسبت به مؤمنان در دلهایمان جای مده، پروردگارا! تو دارای رأفت و رحمت فراوانی هستی...».

خداوند در این آیات احوال و صفات مستحقین (فیء) را بیان می کند که سه قسم هستند قسم اول: ﴿لِلْفُقَرَاءِ الْمُهَاجِرِينَ الَّذِينَ﴾. و قسم دوم: ﴿وَالَّذِينَ تَبَوَّءُوا الدَّارَ وَالْإِيْمَانَ مِنْ قَبْلِهِمْ﴾. و قسم سوم: ﴿وَالَّذِينَ جَاءُوا مِنْ بَعْدِهِمْ﴾. چه قدر زیبا و بجا امام مالک از این آیه استنباط می کند و می فرماید: کسانی که اصحاب را دشنام می دهند از مال فیء نصیبی ندارند چون شامل قسم سوم نمی شوند و نمی توان آنان را به این ویژگی توصیف کرد که می فرماید: ﴿وَالَّذِينَ جَاءُوا مِنْ بَعْدِهِمْ يَقُولُونَ رَبَّنَا اغْفِرْ لَنَا وَلِإِخْوَانِنَا الَّذِينَ سَبَقُونَا بِالْإِيْمَانِ﴾. (الحشر: ۱۰)^(۱).

همچنین) کسانی که بعد از آنها (بعد از مهاجران و انصار) آمدند و می گویند: «پروردگارا! ما و برادرانمان را که در ایمان بر ما پیشی گرفتند پیامرز.

سعد بن ابی وقاص می گویند: مردم در سه منزلگاه قرار دارند، دو منزلگاه آن گذشته است و یک منزلگاه آن باقی مانده است، بهترین منزلگاهی که شما

(۱) ابن کثیر: ۳۳۹/۴.

انتخاب خواهید کرد، همانی است که باقی مانده است. سپس این آیه را خواند: ﴿لِلْفُقَرَاءِ الْمُهَاجِرِينَ﴾. تا رسید به کلمه ﴿وَرِضْوَانًا﴾. و فرمود اینها مهاجرین هستند که این منزلگاهی بود که گذشته است، سپس فرمود: ﴿وَالَّذِينَ تَبَوَّءُوا الدَّارَ وَالْإِيمَانَ مِنْ قَبْلِهِمْ﴾. تا رسید به انتهای این آیه: ﴿وَلَوْ كَانَ بِهِمْ حَصَاصَةٌ﴾. و فرمود اینها انصار هستند و این هم منزلگاهی است که گذشته است؛ سپس این آیه را خواند: ﴿وَالَّذِينَ جَاءُوا مِنْ بَعْدِهِمْ﴾. تا رسید به ﴿رَبَّنَا إِنَّكَ رَءُوفٌ رَحِيمٌ﴾؛ آن دو منزلگاه گذشته‌اند و این یکی باقی مانده است، یعنی بهترین منزلگاهی که شما الآن در آن هستید و می‌گویید: اینکه برای گذشتگان مؤمن خود طلب آمرزش و غفران نمائید^(۱).

عایشه رضی الله عنها می‌فرماید: امر شده بود که برای اصحاب پیامبر صلی الله علیه و آله استغفار شود ولی آنان را سب و دشنام دادند^(۲).

ابونعیم می‌گوید: بدتر از آن کسی که با خدا و رسولش مخالفت می‌ورزد و با گناه و معصیت پیش آنان برگردد کیست؟ مگر نمی‌بینید خداوند به

(۱) الصارم المسلول: ۵۷۴، و روایت را حاکم نقل نموده: ۴/۸۸۴، و ذهبی آن را صحیح دانسته و با آن موافقت نموده است.

(۲) (مسلم: کتاب التفسیر، حدیث [۳۰۲۲]، صحیح مسلم ۴/۲۳۱۷).

پیامبرش ﷺ دستور داده است که از یارانش در گذرد و بر ایشان طلب مغفرت نماید و آغوش مهربانی را بر ایشان باز کند، خداوند می‌فرماید: ﴿وَلَوْ كُنْتَ فَظًّا غَلِيظَ الْقَلْبِ لَأَنْفَضُوا مِنْ حَوْلِكَ فَاعْفُ عَنْهُمْ وَاسْتَغْفِرْ لَهُمْ وَشَاوِرْهُمْ فِي الْأَمْرِ﴾. (آل عمران: ۱۵۹).

یعنی: «و اگر درشتخوی و سنگدل بودی از پیرامون تو پراکنده می‌شدند. پس از آنان درگذر و بر ایشان طلب آمرزش نما و در کارها با آنان مشورت و رایزنی کن».

و نیز می‌فرماید: ﴿وَإِخْفِضْ جَنَاحَكَ لِمَنِ اتَّبَعَكَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ﴾. (الشعراء: ۲۱۵).
یعنی: «و بال (محبت و مودت) خود را برای مؤمنانی که از تو پیروی می‌کنند بگستران».

پس هر کس آنان را دشنام دهد و تأویلات آنان و جنگهایشان را بد جلوه دهند، از اوامر و دستورات خداوند و همچنین از وصیت خداوند نسبت به اصحاب عدول کرده‌اند و در مورد پیامبر ﷺ و اصحاب و مسلمانان بجز بدی و حرفهای ناشایست زبان نمی‌گشایند^(۱).

(۱) (الإمامه: ص: ۳۷۵ - ۳۷۶ - ابی نعیم: تحقیق: د: علی فقیهی، مکتبه العلوم والحکم، مدینه منوره - چاپ:

مجاهد از ابن عباس روایت کرده که: یاران محمد را دشنام ندهید چون خداوند دستور داده که برایشان طلب غفران نمایید در حالی که او می دانست که آنان با هم جنگ و دعوا خواهند نمود^(۱).

آیه چهارم: خداوند می فرماید: ﴿وَالسَّيِّقُونَ الْأَوْلُونَ مِنَ الْمُهَاجِرِينَ وَالْأَنْصَارِ وَالَّذِينَ اتَّبَعُوهُمْ بِإِحْسَانٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا عَنْهُ وَأَعَدَّ لَهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا ذَلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ﴾. (التوبه: ۱۰۰).

«پیشگامان نخستین از مهاجرین و انصار، و کسانی که به نیکی از آنها پیروی کردند، خداوند از آنها خشنود گشت، و آنها (نیز) از او خشنود شدند؛ و باغهایی از بهشت برای آنان فراهم ساخته، که نهرها از زیر درختانش جاری است؛ جاودانه در آن خواهند ماند؛ و این است پیروزی بزرگ!».

در این آیه نیز استدلالی که مورد نظر است کاملاً روشن و آشکار است. ابن تیمیه می گوید: خداوند بدون هرگونه شرطی از سابقین راضی گشته ولی برای تابعین شرط احسان را در نظر گرفته، و از جمله تبعیت با احسان این است که از آنان اظهار رضایت نموده و برایشان طلب مغفرت نمود^(۲).

(۱) (الصارم المسلول: ۵۷۴، و نگا: منهاج السنه ۱۴/۲. و امام احمد در الفضائل رقم: ۱۸۷، ۱۷۴۱ آورده، و شیخ الاسلام ابن تیمیه سند این حدیث را صحیح دانسته و روایت به ابن بطه نسبت داده شده؛ منهاج السنه: ۲۲/۲).

(۲) (الصارم المسلول: ۵۷۲).

آیه پنجم: می فرماید: ﴿لَا يَسْتَوِي مِنْكُمْ مَنْ أَنْفَقَ مِنْ قَبْلِ الْفَتْحِ وَقَتَلَ أَوْلِيَّتِكَ أَكْبَرُ دَرَجَةً مِمَّنْ الَّذِينَ أَنْفَقُوا مِنْ بَعْدِ وَقَتَلُوا وَكُلًّا وَعَدَ اللَّهُ الْحُسْنَى﴾. (الحديد: ۱۰).

یعنی: «کسانی از شما که پیش از فتح (مکه، به سپاه اسلام کمک کرده‌اند و از اموال خود) بخشیده‌اند و (در راه خدا) جنگیده‌اند، (با کسانی که پس از پیروزی انفاق کردند) برابر و یکسان نیستند. آنان درجه و مقامشان فراتر و برتر از درجه و مقام کسانی که بعد از فتح (مکه، در راه اسلام) بذل و بخشش نموده‌اند و جنگیده‌اند ... اما به هر حال، خداوند به همه وعده پاداش نیکو می‌دهد».

مجاهد و قتاده می‌گویند: حُسنی در این آیه یعنی بهشت^(۱).

و ابن حزم بطور قطع از این آیه استنباط می‌کند و می‌گوید: اصحاب همگی بهشتی هستند چون خداوند فرموده: ﴿وَكُلًّا وَعَدَ اللَّهُ الْحُسْنَى﴾^(۲).

آیه ششم: ﴿لَقَدْ تَابَ اللَّهُ عَلَى النَّبِيِّ وَالْمُهَاجِرِينَ وَالْأَنْصَارِ الَّذِينَ اتَّبَعُوهُ فِي سَاعَةِ الْعُسْرَةِ مِنْ بَعْدِ مَا كَادَ يَزِيغُ قُلُوبَ فَرِيقٍ مِّنْهُمْ ثُمَّ تَابَ عَلَيْهِمْ إِنَّهُ بِهِمْ رَءُوفٌ رَّحِيمٌ﴾. (التوبة: ۱۱۷).

(۱) (تفسیر ابن جریر طبری: ۱۲۸/۲۷، دارالمعرفه، بیروت، طبع چهارم، ۱۴۰۰هـ.ق).

(۲) «الفصل: ۱۴۸/۴ - ۱۴۹».

«خداوند توبه پیغمبر (از اجازه دادن منافقان به عدم شرکت در جهاد) و توبه مهاجرین و انصار را پذیرفت. مهاجرین و انصاری که در روزگار سختی از پیغمبر ﷺ پیروی کردند بعد از آنکه دل‌های دسته‌ای از آنان اندکی مانده بود که منحرف شود، باز هم خداوند توبه آنان را پذیرفت؛ چرا که او بسیار رؤوف و مهربان است».

و این در حالی است که تمام صحابه در غزوه تبوک حضور داشتند بغیر از آنانکه معذرت داشتند مانند زنان و آنانکه ناتوان مانده بودند. و در مورد آن سه نفر که تخلف کرده بودند بعداً توبه آنان پذیرفته شد و خداوند از آنان درگذشت.

ادله عدالت صحابه در سنت پیامبر ﷺ

حدیث اول: ابوسعید روایت کرده می گوید: میان خالد بن ولید و عبدالرحمن بن عوف دعوایی ایجاد شده بود، خالد او را دشنام داد، پیامبر ﷺ وقتی شنید فرمود: «لا تسبوا أحداً من أصحابی؛ فَإِنَّ أَحَدَكُمْ لَوْ أَنْفَقَ مِثْلَ أُحُدٍ ذَهَباً مَا أَدْرَكَ مُدَّ أَحَدِهِمْ وَلَا نَصِيفَهُ»^(۱).

هیچ کدام از أصحاب من را دشنام ندهید، زیرا اگر یکی از شما به اندازه کوه احد طلا انفاق کند به اندازه یک مشت آنان و حتی نصف آن هم نمی رسد!!

ابن تیمیه در کتاب «الصارم المسلول» می گوید، و همچنین امام احمد و غیره هم گفتند:

هرکس با پیامبر ﷺ یک سال و یا یک ماه یا یک روز مصاحبت نموده باشد و یا حتی در حالی که ایمان آورده او را دیده باشد جزو اصحاب پیامبر ﷺ به حساب می آید، و به همان اندازه که با ایشان بوده درجهی مصاحبت خواهد داشت.

(۱) (البخاری: کتاب: فضائل اصحاب النبی ﷺ باب قول النبی لو كنت متخذاً خليلاً، حدیث ۳۶۷۳. ومسلم:

کتاب فضائل الصحابه، باب تحريم سب الصحابه، حدیث: ۲۵۴۱ صحیح مسلم ۱۹۶۷/۴.

و اگر پرسیده شود چرا پیامبر ﷺ خالد را نهی فرمود که اصحابش را دشنام دهد در حالی که خودش هم جزو صحابه بود؟ در جواب می‌توان گفت چون عبدالرحمن و نظایر او جزو سابقین اولین بودند و اینان کسانی بودند که وقتی خالد با آنان می‌جنگید جزو یاران پیامبر ﷺ بودند، و قبل از فتح مکه اموال و دارایی خویش را انفاق کردند، و در راه خدا جنگیدند، و اینان درجه بالاتری از افراد مابعد خویش را دارند، و آنان ویژگی‌هایی دارند که اصحاب بعد از آنها ندارند، پس پیامبر ﷺ آنان را نهی فرمود که یاران نخستین خود را دشنام دهند، چه برسد به کسانی که اصلاً جزو تابعین هم نیستند و یا افراد بعدی^(۱).

حدیث دوم: پیامبر ﷺ به عمر رضی الله عنه فرمود: «وما یدریک لعل الله اطلع علی اهل بدر فقال: اعملوا ما شئتم فقد غفرت لکم»^(۲).

چه می‌دانی: شاید خداوند به اهل بدر اطلاع داده که بر دل‌هایشان آگاه است و فروده: هر چه می‌خواهید انجام دهید زیرا از گناهانتان در گذشتم. گفته می‌شود که «اعملوا» برای تکریم است و منظور این است که اهل بدر کاری نمی‌کنند که بخاطر آن مؤاخذه شوند.

(۱) (الصارم المسلول ص: ۵۷۶).

(۲) صحیح البخاری: فتح الباری ح: ۳۹۸۳ و مسلم ح: ۲۴۹۴. عبدالباقی.

و باز هم گفته شده: یعنی اعمال اهل بدر هر چه باشد مورد عفو خداوند قرار می‌گیرد، مثل اینکه اصلاً واقع نشده است^(۱). و امام نووی می‌گوید: علماء گفته‌اند: معنی این حدیث این است که خداوند در آخرت گناهان آنان را می‌بخشاید و گرنه اگر یکی از آنان مرتکب گناهی شود که موجب حد باشد، در دنیا آن حد اجرا خواهد شد و عمر رضی الله عنه حد را بر بعضی از آنان اقامه کرده است، قدامه بن مظعون گفته است: پیامبر صلی الله علیه و آله حد را بر مسطح اجرا نمود در حالی که از اهل بدر بود^(۲).

و ابن القیم رحمته الله می‌گوید: این خطاب نسبت به کسانی است که خداوند می‌دانسته که از دینشان دور نخواهند شد، بلکه بر دین اسلام خواهند مرد، بلکه آنان دچار گناهایی که دیگران مرتکب می‌شوند، خواهند شد ولی خداوند نمی‌گذارد که آنان بر این گناهان اصرار ورزند بلکه آنان را موفق خواهد کرد که توبه کرده و از گناه طلب استغفار نمایند و نیز آنان را موفق خواهد کرد که کارهای نیک انجام داده تا گناهان را محو نماید.

و اینکه این ویژگی خاص اهل بدر است، بدان خاطر است که در مورد آنان تحقیق پیدا کرده و مورد آموزش قرار گرفته‌اند. و این ممانعتی با این ندارد که سبب

(۱) (معرفة الخصال المكفرة: ابن حجر العسقلانی؛ ص: ۳۱ تحقیق: جاسم الدوسری چاپ اول ۱۴۰۴هـ.ق.

(۲) صحیح مسلم با شرح نووی: ۵۶/۱۶ - ۵۷.

غفران بوسیله خودشان ایجاد شده باشد، همانگونه که این ویژگی بدان معنی نیست که فرایض را ترک نمایند، چون اگر بدون انجام واجبات بطور مستمر چنین ویژگی برای آنان تحقق می‌یافت، دیگر نیازی به انجام نماز و روزه و حج و ... را نداشتند و چنین چیزی هم محال است؛ والله اعلم^(۱).

حدیث سوم: عمران بن حصین رضی الله عنه گفته است که پیامبر صلی الله علیه و آله فرمود: «خیر أمتی قرنی ثم الذین یلونهم ثم الذین یلونهم» قال عمران: «فلا أدري، أذكر بعد قرنه قرنین أو ثلاثاً»^(۲).

بهترین مسلمانان امت من، کسانی هستند که در این قرن با من زندگی می‌کنند سپس آنانی که بعد از این قرن می‌آیند، عمران می‌گوید: نمی‌دانم آیا پیامبر صلی الله علیه و آله بعد از قرن خویش دو قرن را گفت یا سه قرن.

حدیث چهارم: ابوموسی اشعری رضی الله عنه از پیامبر صلی الله علیه و آله روایت کرده که فرمود: «النجوم أمانةٌ للسماء فإذا ذهب النجوم أتى أهل السماء ما یوعدون، وأنا أمانةٌ لأصحابی، فإذا ذهب أتى أصحابی ما یوعدون، وأصحابی أمانةٌ لأمتی، فإذا ذهب أصحابی أتى أمتی ما یوعدون»^(۳).

(۱) (الفوائد: ابن قیم ص: ۱۹، المكتبة القيمه، طبع اول ۱۴۰۴ هـ ق).

(۲) بخاری، ج: (۳۶۵۰) و مسلم، ج: (۲۵۳۵) و این لفظ بخاری است.

(۳) «صحیح مسلم، ج: (۲۵۳۱).

ستارگان برای آسمان امین و سبر هستند و قتیکه ستاره‌ها بروند آنچه به اهل آسمان وعده داده شده بر سرشان می‌آید و آنهم قیامت است، و من امین اتمم هستم و قتیکه بروم آنچه برای آنان وعده داده شده خواهد آمد و آنهم فتنه می‌باشد، «و از فتنه مرتد شدن بسیاری از مسلمانان بعد از وفات رسول الله ﷺ بود ولی خداوند ابوبکر ﷺ را مسخر نمود تا در مقابل آنها باسیتد و مانع شود»، و اصحاب من برای اتمم امین هستند و قتیکه بروند آنچه برایشان وعده داده شده بر سرشان خواهد آمد و آنهم فتنه و ظلم و جور و باطل است.

حدیث پنجم: عمر بن خطاب ﷺ از پیامبر نقل کرده که فرمود: «أكرموا أصحابي، فإنهم خياركم»^(۱). و در روایتی دیگر چنین آمده: «احفظوني في أصحابي»^(۲).

یاران من را مورد احترام قرار دهید چون آنان برگزیده‌های شما هستند.

(۱) امام احمد، نسائی و حاکم با سند صحیح و نگا: مشکاه المصابیح: ۱۶۹۵/۳. و نگا: مسند امام احمد، تحقیق احمد شاکر: ۱۱۲/۱.

(۲) ابن ماجه: ۶۴/۲، واحمد: ۸۱/۱، و حاکم: ۱۱۴/۱، و گفت صحیح است، و ذهبی با او موافقت کرده است، و البوصیری گفت: اسناد رجال آن ثقه هستند، نگا: زوائد ابن ماجه ۵۳/۳ و به بقیه آن در آنجا است.

حدیث ششم: واثله بطور مرفوع از پیامبر ﷺ نقل می‌کند که فرمود: «لا تزالون بخیر مادام فیکم من رأی وصحبنی، والله لا تزالون بخیر مادام فیکم من رأی من رأی وصاحبنی»^(۱).

مدام بر خیر و نیکی خواهید ماند، مادام که در میان شما کسی باشد که من را دیده باشد و با من مصاحبت نموده باشد، بخدا سوگند مدام بر خیر خواهید بود بشرطیکه میان شما رأی و نظر کسی که من را دیده باشد و با من همنشین بوده باشد وجود داشته باشد.

حدیث هفتم: انس رضی الله عنه از پیامبر ﷺ روایت می‌کند که گفت: «آية الإيمان حب الأنصار وآية النفاق بغض الأنصار»^(۲).

نشانه ایمان دوستی با انصار است، و نشانه نفاق کینه‌ورزی با آنان است. در مورد انصار باز می‌فرماید: «لا یحبهم إلا مؤمن ولا یبغضهم إلا منافق»^(۳). بجز مؤمن آنان را دوست ندارد، و بجز منافق آنان را مورد بغض و کینه قرار نمی‌دهد^(۱).

(۱) ابن ابی شیبیه: ۱۷۸/۱۲ و ابن ابی عاصم: ۶۳۰/۲ در «السنه» روایت کرده‌اند و طبرانی در الکبیر ۸۵/۲۲ و أبو نعیم در معرفة الصحابة ۱۳۳/۱، و حافظ ابن حجر در الفتح: ۵/۷ سند آن را حسن دانسته، و همیشه در مجمع الزوائد ۲۰/۱۰، و طبرانی با طرق بسیاری روایت کرده که یکی از طریقها رجال آن صحیح است.

(۲) بخاری: ۱۱۳/۷ و مسلم: ۸۵/۱

(۳) بخاری: ۱۱۳/۷ و مسلم: ۸۵/۱ از حدیث البراء رضی الله عنه.

خلاصه آنچه که گذشت:

از آیات و احادیثی که ذکر کردیم در مورد مناقب صحابه رضی الله عنهم نتیجه می‌گیریم که:

اولاً: خداوند جل جلاله ظاهر و باطن آنان را تزکیه نموده، و بعنوان مثال برای تزکیه ظاهرشان می‌توان گفت که خداوند آنان را به بزرگترین اخلاق پسندیده توصیف کرده است آنگونه که می‌فرماید: ﴿أَشِدَّاءُ عَلَى الْكُفَّارِ رُحَمَاءُ بَيْنَهُمْ﴾. (الفتح: ۲۹).

و می‌فرماید: ﴿وَيَنْصُرُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ أَوْلِيَّكَ هُمُ الصَّادِقُونَ﴾. (الحشر: ۸).
و می‌فرماید: ﴿وَلَا يَجِدُونَ فِي صُدُورِهِمْ حَاجَةً مِّمَّا أُوتُوا وَيُؤْتُونَ عَلَىٰ أَنفُسِهِمْ وَلَوْ كَانَ بِهِمْ خَصَاصَةٌ﴾. (الحشر: ۹).

اما در مورد باطن و درون آنان، این چیزی است که تنها مخصوص خداوند است و تنها او است که بر دلها و درون آنها آگاه می‌باشد، و خداوند

(۱) و احادیث و روایات فراوانی وجود دارند که بطور آشکار و روشن فضل و بزرگواری اصحاب را بیان می‌کنند و اگر بطور تفصیل بخواهید این موضوع را بررسی کنید می‌توانید به کتاب فضائل الصحابه نوشته امام احمد رضی الله عنه مراجعه نمایید که در دو جلد آنرا نوشته و بالغ بر دو هزار حدیث و اثر در آن جمع‌آوری نموده است، و دکتر وصی الله بن محمد آنرا تحقیق نموده و دانشگاه ام القری در سال ۱۴۰۳ هـ ق آنرا منتشر کرده است.

از صداقت و درستی باطن اصحاب خبر داده است و برای نمونه می گوید:

﴿فَعَلِمَ مَا فِي قُلُوبِهِمْ فَأَنْزَلَ السَّكِينَةَ عَلَيْهِمْ﴾. (الفتح: ۱۸).

و می فرماید: ﴿يُحِبُّونَ مَنْ هَاجَرَ إِلَيْهِمْ﴾. (الحشر: ۹).

و می فرماید: ﴿يَبْتَغُونَ فَضْلًا مِّنَ اللَّهِ وَرِضْوَانًا﴾. (الفتح: ۲۹).

و می فرماید: ﴿لَقَدْ تَابَ اللَّهُ عَلَى النَّبِيِّ وَالْمُهَاجِرِينَ وَالْأَنْصَارِ الَّذِينَ

اتَّبَعُوهُ فِي سَاعَةِ الْعُسْرَةِ﴾. (التوبة: ۱۱۷).

خداوند ﷻ وقتی به صدق نیت و درستکاری آنان یقین پیدا کرده توبه آنان را می پذیرد، و توبه یک عمل قلبی و درونی است و بجز خدا کسی بر آن آگاهی نمی یابد.

ثانیاً: بسبب توفیقات الهی به بزرگترین امور خیر چه ظاهری و چه باطنی، خداوند خبر می دهد که از آنان راضی گشته و توبه و انابه آنان را پذیرفته و به همه آنان وعده حسنی را داده است.

ثالثاً: و بسبب تمام موارد بالا خداوند به ما دستور داده که برایشان طلب استغفار نمائیم. و پیامبر ﷺ امر فرموده که آنان را تکریم و احترام نمائیم و حقوق آنان را رعایت کنیم و به آنان محبت ورزیم، و ما را بر حذر داشته از نسبت هرگونه بدی و یا دشنام دادن و کینه ورزی با آنان، بلکه محبت و

دوستی با آنان را از نشانه‌های ایمان برشمرده و کینه‌ورزی با آنان را از نشانه‌های نفاق دانسته.

رابعاً: بعد از همه اینها طبیعی است که عصر آنان بهترین و خیرالقرون باشد و امین این امت باشند و به همین دلیل اقتدای امت به آنان واجب است بلکه تنها راه رسیدن به بهشت همین طریقه می‌باشد: «علیکم بسنتی وسنة الخلفاء الراشدين المهديين من بعدی»^(۱).

بر شما واجب است که پیرو سنت و روش من و روش خلفای راشدین هدایتگر بعد از من باشید.

(۱) «امام احمد: ۱۲۶/۴ - ۱۲۷ واصحاب سنن ودارمی این حدیث را روایت کرده‌اند، و جماعتی از محدثین این حدیث را صحیح دانسته‌اند. نگا: جامع العلوم والحکم: ابن رجب حدیث: (۳۸) ص: ۳۸۷، دارالفرقان، طبع اول ۱۴۱۱هـ و نگاه: الإرواء حدیث (۲۵۴۴)، ۱۰۷/۸.

هیچ چیز دیگری معادل مقام و منزلت اصحاب نمی‌باشد:

بزرگداشت اصحاب و قدرشناسی آنان امری است مقرر نزد بزرگان اصحاب، اگرچه درجه صحابه خیلی کم هم باشد، یعنی اجتماع آن صحابه با پیامبر ﷺ اگرچه اندک هم باشد^(۱)، پس بزرگداشت آن واجب است. حافظ ابن حجر در یادآوری این مسأله می‌گوید: از جمله این موارد است که در کتاب اخبار الخوارج تألیف محمدابن قدامه مروزی آمده است، سپس سند روایت را ذکر کرد تا رسید به اینجا که گفت: از نیج العنزی از ابوسعید الخدری، گفت ما نزد ابو سعید بودیم و سخن از علی و معاویه آمد، یک نفر معاویه را مورد جسارت قرار داد، ابو سعید تکیه زده بود و نشست و گفت: ما هنگامی که با دوستانی همراه پیامبر ﷺ بودیم که در میان آنان ابوبکر و یک مرد بدوی هم بود، سپس ادامه داد و ابوسعید گفت: در دوران عمر بن خطاب این مرد بدوی را بنخاطر هجو کردن انصار، نزد او آوردند؛ عمر به آنان گفت: اگر این مرد با پیامبر ﷺ همصحبتی نمی‌داشت و در حالی که نمی‌دانم چه قدر با پیامبر ﷺ مانده است، او را از میان برمی‌داشتیم^(۲).

(۱) یعنی یک ساعت هم باشد.

(۲) امام احمد ۵۱/۳ این حدیث را آورده بدون کلام عمر و علی بن جعد با همین لفظ: ۹۵۶/۲ آن را نقل کرده، الهیثمی گوید: ۹۲/۴، راویان این حدیث ثقه هستند، و ابن حجر آن را به یعقوب بن شیبه نسبت می‌دهد ۲۰/۱، و شیخ الاسلام آنرا به ابوذر هروی نسبت می‌دهد: الصارم المسلول: ۵۹۰.

در اینجا می‌بینیم که عمر رضی الله عنه آن عرب بدوی را مورد عتاب و سرزنش قرار نمی‌دهد چه برسد به اینکه او را عقاب دهد، چون می‌دانست که او با پیامبر صلی الله علیه و آله مصاحبت داشته و این روشترین شاهدی است برای اینکه آنان معتقد بودند که شأن و منزلت صحابه با هیچ چیز دیگری هم‌شأن نیست و نخواهد بود.

و کیع برای ما سخن گفت که: از سفیان شنیدم که درباره این آیه گفت:

﴿قُلْ الْحَمْدُ لِلَّهِ وَسَلَامٌ عَلَىٰ عِبَادِهِ الَّذِينَ اصْطَفَىٰ﴾. (النمل: ۵۹).

بگو: «حمد مخصوص خداست؛ و سلام بر بندگان برگزیده‌اش!». گفت اینان یاران و اصحاب محمد هستند. و این برگزیدن و اصطفاء امری است که قابل تصور نیست و با عقل درک نمی‌شود و نمی‌توان آنرا به چیزی دیگری قیاس نمود، بنابراین نمی‌توان دیگران را بر آنان تفضیل داد هر چند اعمال نیک آنان زیاد هم باشد ^(۱). ^(۲).

(۱) (الطبری ۳۰/۲۰، دار المعرفه، ونگا: ابن کثیر ۳/۳۶۹، دار المعرفه).

(۲) (الإصابة ۲۰/۱ - ۲۲، دار الكتاب العربی، با حاشیه استیعاب: ابن عبدالبر).

ابن عمر رضی اللہ عنہما می گوید: یاران محمد را سب و دشنام ندهید زیرا مقام و منزلت یک ساعت آنان بهتر، و خیر آن بیشتر از اعمال چهل سال شما است ^(۱).

و در روایت وکیع آمده که: «خیر من عبادة أحدکم عمره». بهتر از عبادت همه عمر یکی از شماست.

و جمهور علماء می گویند: هیچ عملی معادل فضیلت صحابه نمی گردد، چون پیامبر را مشاهده نموده اند، اما آنانکه از او دفاع کرده اند و با وی مهاجرت نموده اند و یا او را یاری داده اند و یا از او شرع خدا را نقل و به افراد بعد از خویش منتقل نموده اند، اینها هیچ کس معادل آنان نخواهند بود، چون هر خصلت و عمل نیکویی که افراد بعد از آنان انجام می دهند سابقین به همان اندازه که لاحقین اجر می برند آنان هم مأجور می شوند، بنابراین نمی توانند به درجه آنان برسند ^(۲).

(۱) امام احمد در کتاب فضائل الصحابه ۵۷/۱ وابن ماجه ۳۱/۱ (الأعظمی) وابن ابی عاصم ۴۸۴/۲، والبویصیری در زوائد ابن ماجه ۲۴/۱ آنرا صحیح دانسته، والمطالب العالیه ۱۴۶/۴، والبانی در صحیح ابن ماجه آنرا حسن دانسته ۳۲/۱.

(۲) فتح الباری: ۷/۷.

امام أحمد می گوید: کمترین کسی که با پیامبر یاری کرده افضلتر از قرنی است که پیامبر ﷺ را ندیده‌اند، گرچه با تمام اعمال و کردار خود با خداوند ملاقات کنند^(۱).

نوی می گوید: فضیلت اصحاب اگرچه یک لحظه هم با پیامبر بوده باشد، هیچ عملی با آن موازی نخواهد بود و هیچ چیزی به این درجه نمی‌رسد، چون فضایل بطور قیاس اخذ نمی‌شود زیرا این فضیلتی است که خداوند به هر کسی که بخواهد می‌دهد^(۲).

همچنین خداوند که آگاه به درون آدمها است آنان را تزکیه درونی نموده آنگونه که می‌فرماید: ﴿فَعَلِمَ مَا فِي قُلُوبِهِمْ﴾. (الفتح: ۱۸). خدا آنچه را در درون دل‌هایشان (از ایمان و صداقت) نهفته بود می‌دانست.

و توبه آنان را پذیرفته است: ﴿لَقَدْ تَابَ اللَّهُ عَلَى النَّبِيِّ وَالْمُهَاجِرِينَ وَالْأَنْصَارِ﴾. (التوبة: ۱۱۷).

مسلم خداوند رحمت خود را شامل حال پیامبر و مهاجران و انصار، که در زمان عسرت و شدت (در جنگ تبوک) از او پیروی کردند، نمود.

(۱) (شرح اصول اعتقاد اهل السنه: لالکلائی: ۱۶۰/۱).

(۲) (مسلم با شرح نووی: ۹۳/۱۶).

و از آنان راضی گشته است: ﴿لَقَدْ رَضِيَ اللَّهُ عَنِ الْمُؤْمِنِينَ إِذْ يُبَايِعُونَكَ تَحْتَ الشَّجَرَةِ﴾. (الفتح: ۱۸).

خداوند از مؤمنان هنگامی که در زیر آن درخت با تو بیعت کردند، راضی و خشنود شد.

تمامی این خصوصیات را خداوند می‌داند و بس، چگونه آنان که بعد از اینها می‌آیند این تزکیه‌ها را خواهند داشت؟!.

ولی برخی‌ها می‌گویند: روایاتی برخلاف آنچه که شما به آن استدلال می‌کنید آمده‌اند. مشهورترین کسی که این را می‌گوید ابن عبدالبر می‌باشد و استدلالی که می‌آورد از قویترین استدلالات آن می‌باشد و جمهور هم خلاف آنرا می‌گویند: مانند این روایت که می‌گوید: ابی‌ثعلبه از پیامبر ﷺ روایت نموده که فرمود: «تأتي أيام للعامل فيهن أجر خمسين»، قيل منهم أو منا يا رسول الله؟ قال: «بل منكم»^(۱).

روزگاری می‌آید که هر کس کار نیک انجام دهد اجر پنجاه نفر را خواهد داشت، پرسیدند اجر پنجاه نفر از خودشان یا از ما؟ فرمود: بلکه از شما.

(۱) ابوداود ۴۳۴۱، وترمذی ۱۷۷/۲، وابن ماجه ۴۰۱۴، وابن لإحسان ۳۸۵: ۱۸۵۰ موارد الضمان. وترمذی گفته است این حدیث، حسن غریب می‌باشد، آلبانی این حدیث را با شواهدش صحیح دانسته است (سلسله الصحیحه ۴۹۴).

و همچنین ابوجمعه رضی الله عنه گفت: ابوعبیده گفته است: «یا رسول الله أحد خیر منا؟ أسلمنا معك وجاهدنا معك؟ قال: قوم یكونون من بعدکم یؤمنون بی ولم یرونی»^(۱).

ای رسول خدا آیا کسی از ما بهتر وجود دارد؟ در حالی که به شما ایمان آوردیم و با شما جهاد کردیم؟ پیامبر صلی الله علیه و آله فرمود: «بله، قومی بعد از شما خواهند آمد به من ایمان می آورند و من را هم ندیده اند».

ولی علماء، این احادیث و احادیث سابق را با هم تطابق داده و چنین نتیجه گیری کرده اند:

اولاً: حدیث: «للعامل فیهن أجر خمین» دلیل بر افضلیت نیست چون مجرد اجر زیاد برخی از اعمال دلیل بر افضلیت نمی باشد.

ثانیاً: عمل برگزیده و فضیلت داده شده برخی اوقات مزایا و برتریهایی دارد که نزد شخص فاضل یافت نمی شود، ولی من حیث المجموع این خصلتها با شخص فاضل مساوی در نمی آید.

ثالثاً: این جوری گفته می شود که: افضلیت میان دو شخص که یکی در عصر پیامبر صلی الله علیه و آله زندگی کرده و دیگری در قرون بعدی، در اینجا افضلیت

(۱) امام احمد ۱۰۶/۴، و دارمی، و طبرانی ۲۲/۴ - ۲۳. و حاکم آنرا صحیح دانسته و ذهبی هم با آن موافق است:

۸۵/۴ ابن حجر گفته است: سند حدیث حسن است الفتح: ۶/۷. نگا: به الفتح الربانی ۱۰۳/۱ - ۱۰۴.

میان آنان براساس عملی است که انجام می دهند و امکان اجتماع این دو عمل هم وجود داشته باشد مانند عموم طاعات و عبادات که میان همه مؤمنین مشترک می باشد، در این حال بعید نیست که برخی از مردم قرون بعدی بر صحابه پیشی بگیرند، منتها چیزی که صحابه به آن متمایز شده اند و بوسیله آن به پیروزی می رسند بسبب مشاهده پیامبر ﷺ می باشد و این چیزی است ماورای عقل بشری و هیچ عملی نمی تواند با آن همانند شود^(۱).

رابعاً: این که راویان حدیث بعدی بر لفظ حدیث ابی جمعه متفق القول نیستند، زیرا برخی آنان را به لفظ: «خیریه» و برخی می گویند: «قلنا یا رسول الله هل من قوم أعظم منا أجراً؟...»^(۲). ای رسول خدا آیا کسی از ما بهتر وجود دارد؟... آورده اند.

و حافظ در الفتح می گوید: سند روایت بعدی قوی تر از سند روایت قبلی می باشد، و این با روایت ابی ثعلبه موافقت دارد، و جواب آنهم قبلاً داده شد. «والله اعلم».

و در پایان بعنوان یادآوری می گوئیم که میان جمهور و غیره در این مسأله خلافی نیست، یعنی این افضلیت برای خلفا و عشره مبشره و یا آنانکه

(۱) الصواعق المحرقة: الهیثمی ص ۳۲۱.

(۲) روایت طبرانی تخریج آن گذشت.

روایات مخصوص دارند دال بر افضلیت آنها مانند اهل عقبه و بدر و تبوک و ... الخ شک و شبهه ندارد بلکه نزاع بر سر اصحابی است که تنها پیامبر ﷺ را رؤیت نموده‌اند، و به همین خاطر امام بن عبدالبر اهل بدر و حدیبیه را استثنا کرد^(۱).

(۱) فتح الباری ۷/۷.

دشنام دادن صحابه و حکم آن

سب و دشنام دادن صحابه به چند نوع تقسیم می‌شود و هر نوع حکم خویش را دارد.

تعریف سب: عبارت است از تنقیص شخصیت و بی‌ارزش جلوه دادن، و این چیزی است که بوسیله دشنام دادن به مردم بعثت اختلاف عقیده‌ای که دارند ایجاد می‌شود، مانند لعن و تقبیح و غیره^(۱).

و سب و دشنام صحابه انواعی دارد که بعضی از آنها بدتر و شرشان بیشتر است، مانند اینکه برخی بوسیله کفر و فسق دشنام می‌دهند و بعضی هم بوسیله امور دنیوی مانند بخل و ضعف رأی سب و دشنام می‌دهند.

و این سب و دشنامها یا به همه آنها داده می‌شود، و یا به بعضی از آنها، و یا به یک نفر از آنان نسبت داده می‌شود، و این فرد هم یا نصوص متواتر بر اثبات فضل او وجود دارد، و یا کمتر از آن می‌باشد.

و حالا تفصیل آن و بیان احکام آن را بطور مفصل خواهیم گفت:

(۱) الصارم المسلول ۵۶۱.

کسی که کفر و یا فسق را به برخی یا به تمام اصحاب نسبت دهد:

هیچ گونه شکی نیست که چنین فردی کافر می‌شود، و برای این حکم دلایلی وجود دارد که اهم آنرا ذکر می‌کنیم:

مضمون این گفتار این است که ناقلان قرآن و سنت کافر و یا فاسق بوده‌اند، و بدین صورت در قرآن و سنت شک و شبهه ایجاد می‌شود، زیرا طعن زدن در ناقل در واقع طعن زدن در منقول است.

و همچنین در این گفتار تکذیب نص قرآن می‌شود که بطور روشن از آنان اظهار رضایت نموده و آنان را مورد ستایش قرار داده است، و نصوص قرآنی و احادیث که دال بر افضلیت اصحاب می‌باشند بطور قطعی چنین علمی را حاصل می‌کند^(۱).

و کسی که علم قطعی حاصل از قرآن و سنت را رد نماید کافر است. در این سب و دشنام اذیت و آزار پیامبر ﷺ وجود دارد، چون اینان اصحاب و یاران نزدیک و مخصوص او بودند، دشنام دادن به نزدیکان و افراد مخصوص انسان بدون شک اذیت‌آور است، و می‌دانیم که اذیت کردن پیامبر ﷺ کفر است.

(۱) الرد علی الرافضة: ص ۱۹.

شیخ الاسلام ابن تیمیه در تبیین این حکم می گوید: و اگر کسی از این تجاوز کند و گمان ببرد که اصحاب بعد از وفات پیامبر ﷺ مرتد گشته اند. بجز تعدادی که به بیست نفر نمی رسند. و یا اینکه بگوید همه اصحاب فاسق بوده اند، این بدون شک کافر است، چون تکذیب نص قرآن را کرده که در چندین موضع اصحاب را ستوده و از آنان اظهار رضایت نموده است، بلکه هر کس از کافر شدن اینها به خود شک راه دهد او نیز کافر می شود. و این را ادامه می دهد تا آنجا که می گوید: کفر اینها بطور اضطرار از دین اسلام معلوم می شود^(۱).

همیشه ﷺ می گوید: سپس خلافی که هست در سب برخی از آنان است، ولی سب تمام اصحاب، شکی نیست که کفر است^(۲).

با وجود اینکه دلایل کلی که آورده شد، واضح و روشن می باشند، ولی بعضی از علما دلایل دیگری را بطور مفصل آورده اند که از جمله آنها می توان گفت:

اولاً: آنچه که علما در تفسیر آیه آخر سوره فتح آورده اند که می فرماید:

﴿مُحَمَّدٌ رَّسُولُ اللَّهِ وَالَّذِينَ مَعَهُ أَشِدَّاءُ عَلَى الْكُفَّارِ رُحَمَاءُ بَيْنَهُمْ ۖ تَرَاهُمْ رُكَّعًا

(۱) الصارم المسلول ۵۸۶ - ۵۸۷.

(۲) الصواعق المحرقة ۳۷۹.

سُجَّدًا يَبْتَغُونَ فَضْلًا مِّنَ اللَّهِ وَرِضْوَانًا سِيمَاهُمْ فِي وُجُوهِهِمْ مِّنْ أَثَرِ السُّجُودِ
 ذَلِكَ مَثَلُهُمْ فِي التَّوْرَةِ^ج وَمَثَلُهُمْ فِي الْإِنْجِيلِ كَرَرَعٍ أَخْرَجَ شَطْرَهُ فَآزَرَهُ
 فَاسْتَغْلَظَ فَاسْتَوَىٰ عَلَىٰ سُوقِهِ يُعْجِبُ الزُّرَّاعَ لِيغِيظَ بِهِمُ الْكُفَّارَ^ط وَعَدَّ اللَّهُ
 الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ مِنْهُمْ مَغْفِرَةً وَأَجْرًا عَظِيمًا ﴿٢٩﴾ (الفتح: ٢٩).

امام مالک از این آیه استنباط می کند که هر کس صحابه را مورد بغض قرار دهد کافر است، چون صحابه آنان را خشمگین می کنند و کسی که صحابه او را خشمگین کرده باشد، کافر است شافعی و دیگران با این نظر موافق هستند^(۱).

ثانیاً: آنچه از حدیث انس که شیخین روایت کرده اند که پیامبر ﷺ فرمود:
 نشانه ایمان دوستی با انصار است و نشانه نفاق بغض انصار است.
 و در روایتی دیگر می فرماید: بجز مؤمن آنان را دوست نمی دارد و بجز منافق با آنان کینه توز نیست.

(۱) الصواعق المحرقة: ص ۳۱۷. و تفسیر ابن کثیر ۲/۴۰۴. نگا: السنه: الخلال ص ۴۷۸، رقم (۷۶۰) تحقیق د. عطیه الزهرانی.

و مسلم از ابی هریره رضی الله عنه روایت کرده که پیامبر صلی الله علیه و آله فرمود: «لا يبغض الأنصار رجل آمن بالله واليوم الآخر»^(۱).

کسی که به خدا و روز قیامت ایمان داشته باشد، انصار را مورد کینه و بغض خود قرار نمی دهد.

فمن سبهم فقد زاد على بغضهم، فيجب أن يكون منافقاً لا يؤمن بالله ولا اليوم الآخر»^(۲).

و کسی که آنها را دشنام دهد به کینه توزی خود افزوده است، پس حتماً او منافق است و به خدا و قیامت ایمان ندارد.

ثالثاً: واقعه‌ای که برای عمر بن الخطاب رضی الله عنه رخ داده که ایشان شخصی را «عصای کوچکی» را حد می زند بخاطر اینکه او را بر ابوبکر تفضیل می دهد، سپس عمر می گوید ابوبکر بعد از پیامبر صلی الله علیه و آله بهترین مردم بود و موارد را برشمرد. و بعد عمر گفت: هر کس غیر از این را بگوید به تهمت افتراء حد زده می شود.^(۳)

(۱) «صحیح مسلم ۸۶/۱».

(۲) «الصارم المسلول، ۵۸۱».

(۳) «فضائل الصحابة: امام احمد ۳۰۰/۱، و ابن تیمیه در الصارم المسلول این روایت را صحیح دانسته است

علی بن ابی طالب رضی الله عنه هم همین چیز را می‌گوید: «هیچ کس من را بر ابوبکر و عمر تفضیل ندهد و گرنه او را به تهمت افتراء حد می‌زنم»^(۱).

پس می‌توان نتیجه گرفت، از آنجایی که این دو خلیفه راشدین یعنی عمر و علی افراد را به تهمت افتراء حد می‌زنند تنها بخاطر اینکه آنان را بر ابوبکر و یا ابوبکر و عمر تفضیل داده‌اند. در حالی که تفضیل دادن کسی بر دیگری نه سب است و نه دشنام!! از این حکم باید دانسته شود حکم سب و دشنام آنان چگونه خواهد بود؟!^(۲).

(۱) (فضائل الصحابه ۸۳/۱ و کتاب السنه: ابن ابی عاصم ۵۷۵/۲ از طریق الحکم بن جحل آن را نقل کرده‌اند و سند روایت بخاطر ضعف ابوعبیده بن الحکم، ضعیف می‌باشد. نگا: فضائل الصحابه ۸۳/۱، ولی شواهد دیگری دارد که یکی از آنها از طریق علقمه از علی نقل شده است، ابن ابی عاصم: السنه ۴۸/۲، آلبانی سندش را حسن دانسته، و دیگری از سوید بن غفله از علی نقل شده، لالکائی ۱۲۹۵/۷).

(۲) (الصارم المسلول ص ۵۸۶).

حکم کسی که برخی از اصحاب را دشنام می‌دهد که طعن در دینشان باشد:

مانند اینکه آنان را به کفر و یا فسق متهم نماید، در حالیکه جزو کسانی باشد که فضل و بزرگواریش به تواتر رسیده باشد (برخی از علماء این قید تواتر را مخصوص خلفای داند و برخی آنرا مخصوص ابوبکر و عمر، و برخی نیز هستند که میان کسانی که فضیلت آنان توسط نصوص متواتر و غیر متواتر ثابت شده، تفاوت می‌گذارند؛ و یا کسانی که نسبت کفر را به دشنام‌دهندگان خلفاء می‌دهند، معتقد هستند که تنها وقتی که سب به کفر نمایند می‌توان آنان را کافر دانست، ولی دیگران می‌گویند هر سبی که طعن در دین باشد باعث کفر است).

چنین سبی بطور قطع کفر است، چون تکذیب امر متواتر را می‌کند. ابومحمد بن ابی‌زید از سحنون روایت کرده که گفت: «هر کس در مورد ابوبکر و عمر و عثمان و علی بگوید که آنان بر گمراهی و کفر بوده‌اند، کشته می‌شوند و اگر غیر از آنان از صحابه را به چنین چیزی متهم کنند، بزرگترین عقوبت را داده می‌شوند»^(۱).

(۱) (الشفاء: قاضی عیاض ۱۱۰۹/۲ تحقیق: البجای).

و هشام بن عمار می گوید: از امام مالک شنیدم که می گفت: هر کس ابوبکر و عمر را سب و دشنام دهد کشته می شود، و هر کس عایشه را دشنام دهد کشته می شود، چون خداوند در حق او می فرماید: ﴿يَعْظُمُ اللَّهُ أَنْ تَعُودُوا لِمِثْلِهِ أَبَدًا﴾. (النور: ۱۷).

«خداوند شما را اندرز می دهد که هرگز چنین کاری را تکرار نکنید اگر ایمان دارید!».

پس هر کس او را متهم نماید با قرآن مخالفت ورزیده، و کسی که مخالفت قرآن نماید کشته خواهد شد^(۱).

ولی امام مالک در روایتی دیگر می گوید: هر کس ابوبکر را دشنام دهد، حد زده می شود و هر کس عایشه را سب نماید کشته می شود، گفتند چرا؟ فرمود: کسی که عایشه را متهم نماید با صریح قرآن مخالفت ورزیده است. ظاهراً منظور امام مالک در مورد سب ابوبکر این است که سب غیر از کفر باشد، چون بقیه سخنان امام مالک این را توضیح می دهد و گفت: هر کس عایشه را سب دهد با قرآن مخالفت ورزیده، و این سب دادن، یک سب مخصوص است که هر کس بگوید کافر می شود، پس هر سبی را شامل

(۱) (الصواعق المحرقة ص ۳۸۴).

نمی‌شود، چون از امام مالک روایت شده که هر کس اصحابی را که درجه‌اش از ابوبکر پایین‌تر است، تکفیر نماید، کشته می‌شود^(۱).

هیثمی گفته است: می‌توان بطور خلاصه گفت که سب ابوبکر نزد حنفیه کفر است، و بنابر یکی از دو قول امام شافعی و مشهور مذهب مالک، موجب حد می‌شود، و کفر نیست منتها امام مالک وقتی که در مورد خوارج اظهار نظر کرد گفت این اعمال باعث کفر می‌شود، پس مسأله چنین است که اگر سب غیر کفر باشد، شخص کافر نمی‌شود و اگر دشنام دهنده نسبت کفر را بدهد، کافر می‌شود^(۲).

باز هم می‌گوید: تکفیر ابوبکر و امثال او که پیامبر ﷺ به آنان وعده بهشت را داده است، اصحاب شافعی در این باره چیزی نگفته‌اند، ولی چیزی که من می‌گویم این است که بطور قطع باعث کفر می‌شود^(۳).

خرشی می‌گوید: هر کس عایشه را به چیزی متهم کند که خدا او را از آن تبرئه نموده است، و یا انکار صحابه بودن ابوبکر را نماید و یا مسلمان بودن عشره مبشره را انکار بکند، و یا مسلمان بودن تمام اصحاب را انکار کند، و خلفای چهارگانه را تکفیر نماید و یا یک نفر از آنان را، کافر می‌شد^(۴).

(۱) (الشفاء ۲/۱۱۰۹).

(۲) (الصواعق ۳۸۶).

(۳) (منبع سابق ۳۸۵).

(۴) (الخرشی علی مختصر خلیل ۷۴/۸).

بغدادی می گوید: علماء گفته اند: هر کس یکی از عشره مبشره را تکفیر نماید کافر است، و هر کس یکی از همسران پیامبر را هر کدام که باشد تکفیر نماید، کافر است، و یا برخی از آنان را تکفیر نماید کافر است^(۱).

در این مسأله اختلاف مشهوری وجود دارد که چه بسا اقوال راجح را تا اینجا آوردیم ولی آنان که می گویند کسانی که چنین وضعیتی دارند کافر نمی شوند، بطور اجماع می گویند فاسق هستند چون مرتکب یکی از گناهان کبیره شده است. پس مستحق تعزیر و تأدیب می باشد و این تعزیر بر اساس منزلت صحابی و دشنامی است که مرتکب شده است.

در اینجا به ترتیب این احکام را بیان خواهیم نمود:

هیشمی می گوید: تمام کسانی که معتقد هستند که دشنام دهندگان اصحاب کافر نیستند بطور اجماع می گویند که فاسق هستند^(۲).

و ابن تیمیه می گوید: ابراهیم النخعی گفت: گفته می شد که دشنام دادن ابوبکر و عمر از گناهان کبیره است، و ابواسحاق السبعی نیز همین را می گفت. خداوند فرموده: ﴿إِنْ تَجْتَنِبُوا كَبَائِرَ مَا تُهَوَّنَ عَنْهُ﴾. (النساء: ۳۱).

اگر از گناهان بزرگی که از آن نهی می شوید پرهیز کنید.

(۱) (الفرق بین الفرق ص ۳۶۰ تعلیق: محمد محی الدین عبدالحمید).

(۲) (الصواعق المحرقة ص ۳۸۳).

وقتی که دشنام دادنشان اینگونه باشد، کمترین عقوبتی که برایش در نظر گرفته می‌شود، تعزیر است، چون تعزیر برای هر جرمی که حد و كفاره نداشته باشد اعمال می‌شود، و این چیزی است که میان اهل علم و فقه اختلافی وجود ندارد، از صحابی و تابعین گرفته تا بقیه علمای اهل سنت و جماعت، بلکه اینها بطور اجماع می‌گویند باید بر ایشان درود فرستاد و آنان را ستود و از خداوند بر ایشان استغفار نمود و هر کس خلاف این را بگوید عقوبت داده می‌شود^(۱).

و قاضی عیاض گفته است: دشنام دادن هر یک از اصحاب جزو گناهان کبیره است، و رأی مذهب ما و جمهور هم این است که مرتکبین این گناه تعزیر می‌شوند و کشته نمی‌شوند^(۲).

عبدالملک بن جیب می‌گوید: هر کس از شیعه نسبت به عثمان در بغض و کینه‌توزی غلو نماید شدیداً ادب خواهد شد، و اگر نسبت به ابوبکر و عمر بیشتر غلو نمایند عقوبت آن شدیدتر خواهد بود، و کتک کاری آن بیشتر خواهد شد، و آنقدر زندانی می‌شود تا بمیرد^(۳).

(۱) (لالکائی ۱۲۶۲/۸ - ۱۲۶۶). الصارم المسلول ص ۵۷۸.

(۲) (مسلم با شرح نووی: ۹۳/۱۶).

(۳) (الشفاء ۱۱۰۸/۲). الصارم المسلول ص ۵۶۹.

در سب و دشنام دادن ابوبکر رضی الله عنه تنها به زدن حد، اکتفا نمی‌شود، چون زدن حد فقط بخاطر صحابه بودنش می‌باشد که دیگران هم دارند، و اگر مزیت‌های دیگری که دارد به آن اضافه نمائیم که موجب احترام و اکرام او می‌باشد مانند یاری دادن دین و مسلمانان و فتوحاتی که در دوران او بدست آمد و همچنین خلافت و جانشینی پیامبر صلی الله علیه و آله و سلم که هر یک از اینها باعث افتخارات زیادی است، و موجب می‌شوند که عقوبت مرتکبین آن شدیدتر شود^(۱).

و عقوبت چنین تعزیراتی باید اجرا شود، یعنی امام یا قاضی نمی‌تواند از آن درگذرد، بلکه واجب است که آنرا اجرا نماید.

امام احمد رحمته الله می‌گوید: برای هیچ کس جایز نیست که از آنان بدگویی کند، و جایز نیست که آنان را به عیب و نقص طعنه زند، و اگر کسی چنین کاری را کرد بر حاکم وقت واجب است که او را عقوبت داده و او را تأدیب نماید، و حاکم نمی‌تواند او را مورد عفو قرار دهد، بلکه او را عقاب داده و از وی می‌خواهد که توبه کند، اگر توبه کرد از او پذیرفته می‌شود، و اگر دو باره مرتکب شد عقوبت داده خواهد شد و زندانی می‌شود تا اینکه بمیرد و یا توبه کند^(۲).

(۱) (الصواعق المحرقة ۳۸۷).

(۲) (طبقات الحنابلة ۲۴/۱، والصارم المسلول ۵۶۸).

پس برادر مسلمان نگاه کنید به رأی و نظر امام و پیشوای اهل سنت که چگونه کسانی را که مرتکب اهانت به اصحاب شده‌اند عقوبت می‌کند، و از آنجاییکه این دشنامها از گناهان کبیره به حساب می‌آیند نزد برخی از علماء حکم مرتکب آن هم حکم مرتکبین کبایر می‌باشد.

امام محمد بن عبدالوهاب رحمته الله درباره کسانی که سب صحابه را جایز دانسته‌اند چنین می‌گوید: هر کس بعضی از اصحاب را که فضیلت و کمالات آنان به حد تواتر رسیده است مانند خلفای راشدین، مستحق سب و دشنام بداند، کافر می‌شود، چون چیزی را تکذیب کرده است که از پیامبر صلی الله علیه و آله بطور قطع ثابت شده است و تکذیب‌کنندگان آن کافر می‌شوند؛ و اگر آنان را دشنام دهد متتها معتقد نباشد که سب و دشنام آنان حق و مباح می‌باشد، فاسق خواهد گشت، چون سب و دشنام دادن مسلمان موجب فسق است، ولی برخی از علماء می‌گویند که هر کس شیخین را دشنام دهد بدون هر شرطی کافر می‌شود^(۱).

قاضی ابویعلی گفته است: در توضیح و تعلیق بر جواب امام احمد رحمته الله هنگامیکه از او پرسیده شد که حکم دشنام دادن صحابه چیست؟ گفته است:

(۱) (الرد علی الرافضه ص ۱۹).

(ما أراه على الإسلام) یعنی: چنین کسی مسلمان نیست و بر دین اسلام نمی‌باشد.

ابویعلی گفته است: احتمال دارد که منظورش از این جواب این باشد که اگر سب صحابه را حلال بداند مسلمان نیست که در این صورت بدون خلاف کافر می‌شود، و وقتی کشته نمی‌شود که آنرا حلال نداند، بلکه معتقد باشد که حرام است و مانند کسی شود که مرتکب گناهان کبیره می‌شود؛ سپس بقیه احتمالات را برشمرد ...^(۱).

می‌توان بطور خلاصه گفت که هر کس برخی از صحابه را سب و دشنام دهد بگونه‌ای که در دین و عدالت آنان طعن بزنند که در مورد فضیلت و بزرگواری آنان نصوص متواتر موجود باشد، چنین کسی بنا بر قول راجح کافر است، چون نص متواتر را تکذیب نموده است.

اما علمایی که مرتکبین آن را کافر نمی‌دانند بطور اجماع می‌گویند که از اهل کبایراند و مستحق تعزیر و تأدیب هستند، و برای امام جایز نیست که از آنان درگذرد و بر حسب مقام و منزلت صحابه عقوبت آن افزایش می‌یابد، و نزد آنان چنین کسانی کافر نیستند مگر اینکه سب و دشنام را حلال بدانند.

(۱) (الصارم المسلول ص ۵۷۱ و ما قبل آن).

ولی کسانی که بر استحلال آن بیفزایند مانند اینکه شتم و دشنام را عبادت بدانند کافر شدن اینها از مواردی است که هیچ گونه خلافی در آن نیست و نصوص و دلایل علما که قبلاً گذشت بطور واضح و روشن بر این واقعیت دلالت می‌کنند.

و با روشن شدن این نوع با یاری خدا بقیه موارد هم با آسانی روشن خواهد شد، به همین سبب سخن را در آن طولانی کردیم.

سب و دشنام صحابی که در مورد فضیلت آنها روایات متواتر موجود نیست:

در موضوع گذشته بیان کردیم که صحابی که نصوص متواتر بر فضیلت آن موجود باشد، سب و دشنام او در دینش باعث کفر می‌شود، چون او چیزی را انکار نموده که بطور ضروری در دین معلوم و روشن است، و اگر نصوص متواتر وجود نداشته باشد، جمهور می‌گویند که کافر نمی‌شود، چون امر معلومی را انکار نمود، مگر اینکه از لحاظ همنشینی و همقطار بودن با پیامبر ﷺ او را سب و دشنام دهد.

امام محمد بن عبدالوهاب رحمته الله می‌گوید: سب و دشنام صحابی که نص متواتر بر فضل و کمالات او وجود نداشته، ظاهراً دشنام دهنده فاسق می‌شود، مگر اینکه بعلت صحابه بودن پیامبر ﷺ او را سب نماید که در این صورت کافر می‌شود^(۱).

(۱) (الرد علی الرافضه ص: ۱۹).

حکم سب و دشنام برخی از اصحاب بگونه‌ای که طعن در دین و عدالت آنان نباشد:

بدون شک مرتکبین این جرم مستحق تعزیر و تأدیب می‌باشند. منتها تا آنجا که من مطالعه کرده‌ام در منابع و مراجع، هیچ کس را ندیده‌ام که چنین سببی را مستحق کفر بداند، و تفاوتی نمی‌کند که صحابه جزو بزرگان باشد و یا نباشد.

شیخ الاسلام ابن تیمیه رحمته الله می‌گوید: اگر کسی اصحاب را به بی‌عدالتی و بی‌دینی سب ننماید، بلکه آنان را مثلا به بخل و ترس و کم علمی و یا عدم زهد و امثال اینها توصیف کند، چنین کسی مستحق تعزیر و تأدیب می‌باشد و بدین خاطر حکم به کافر بودن او داده نمی‌شود، بلکه حکم علمایی که آنان را کافر نمی‌دانند، داده می‌شود^(۱).

ابویعلی متهم کردن اصحاب به ناآشنا بودن به سیاست را از این موارد بحساب آورده است^(۲).

می‌توان از موارد مشابه این را متهم کردن آنان به ضعف رأی، ضعف شخصیت، غفلت و حب دنیا و امثال اینها نام برد، و این گونه طعن‌ها در کتب تاریخ و برخی از تحقیقات معاصر که منسوب به اهل سنت می‌باشند به نام

(۱) (الصارم المسلول ص ۵۸۶).

(۲) (منبع سابق ۵۷۱).

تحقیقات علمی و موضوعی به وفور دیده می‌شوند، حتی مستشرقین در بیشتر مدارج علمی از این نوع، آثار فراوانی دارند.

نگاهی به منهج موضوعی

شاید مناسب باشد که در اینجا بحث کوتاهی راجع به منهج موضوعی داشته باشیم و فاسد بودن این روش را بیان نمائیم و خطر تطبیق آن بر تاریخ صحابه را بیان کنیم. منهج موضوعی نزد غربیها یعنی اینکه موضوع را از دیدگاه عقل مورد کاوش و تحقیق قرار داد بدون در نظر گرفتن دیدگاههای دینی^(۱).

در رد آن می‌گوییم:

اولاً: فرد مسلمان امکان ندارد در هر حال از دین و عقیده‌اش دور شده و آنرا کنار بگذارد مگر اینکه معتقد به دین نباشد^(۲).

ثانیاً: همچنین نسبت به تاریخ اسلامی وقتی که حوادث آن در میزان نقد روایت ثابت بشود با چه منهج و روش دیگری قابل فهم و یا می‌توان آن را تفسیر نمود؟ اگر با منهج و روش اسلامی آنرا تفسیر ننمائیم، در غیر این صورت باید روش دیگری را اختیار نمائیم که در این صورت دچار انحراف می‌شویم چون غیر از آن چیز دیگری را نمی‌دانیم.

بنابراین واجب است که از تطبیق آن بر تاریخ صحابه پرهیز نمائیم.

(۱) (به کتاب: منهج کتابه التاريخ نوشته العلیانی مراجعه کنید ص ۱۳۸).

(۲) (برای توضیح بیشتر به تحقیقی که دکتر محمد رشاد خلیل نوشته ص ۳۴ - ۳۷ مراجعه فرمائید).

و ضروری است که بدانیم آنچه امروزه بعنوان نقد علمی یا موضوعی برای تاریخ صحابه بکار گرفته می‌شود، همان سب و دشنامی است که در کتابهای اهل بدعت آمده است، و اینکه آن را منهج علمی نام نهاده‌اند، آن را از واقعیت خویش که نزد اهل سنت به آن مشهور شده خارج نمی‌کند. همچنین اینکه آنرا منهج علمی نام نهاده‌اند باعث نمی‌شود که ارزشش بالا رود، و یا اگر کتابهای مشهوری آنرا نقل کنند باز هم به اعتبار آنها نمی‌افزاید اگرچه ناقلان اهل صلاح و فضل هم باشند.

بلکه آنچه که نوآوران جدید انجام داده‌اند چیزی بجز زنده کردن سب و دشنامهای قبلی نیست که اهل سنت آنرا از میان برداشته بود وقتی که حاکمیت داشتند^(۱).

در اینجا من به همه دوستانی که می‌خواهند درباره تاریخ صحابه تحقیق نمایند و توصیه می‌کنم که از عقیده خویش دست برندارند و مواظب باشند اعتقاد به عدالت صحابه را فراموش نکنند، و در تحقیقشان صحابه را سب ننمایند، و به یاد داشته باشند که اهل سنت منهج و روش خاص خود را نسبت به این مسأله دارند.

(۱) (این قسمت از تحقیق دکتر رشاد خلیل گرفته شده است).

حکم سب ام المؤمنین عایشه رضی الله عنها

اما کسی که ام المؤمنین عایشه رضی الله عنها را به چیزی سب نماید که خداوند در قرآن او را تبرئه و پاکی او را اعلام نموده است، بدون خلاف کافر می شود. و بر این حکم ائمه بطور اجماع حکم نموده اند بدون هرگونه اختلاف نظری! از امام مالک روایت شده که فرمود: هر کس ابوبکر را دشنام دهد حد زده می شود و هر کس عایشه را سب نماید کشته خواهد شد، پرسیدند چرا؟ فرمود: هر کس او را متهم نماید با قرآن مخالفت ورزیده ^(۱).

ابن شعبان در روایت خود از امام مالک می گوید که فرمود: چون خداوند می فرماید: ﴿يَعْظُمُ اللَّهُ أَنْ تَعُودُوا لِمِثْلِهِ أَبَدًا إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ﴾. (النور: ۱۷).

«خداوند شما را اندرز می دهد که هرگز چنین کاری را تکرار نکنید اگر ایمان دارید!».

در ادامه فرمود: هر کس به این گناه برگردد کافر می شود ^(۲).

دلایلی که بر کفر بودن سب ام المؤمنین وجود دارند، صریح و ظاهر هستند از جمله:

(۱) (الصارم المسلول ص ۵۶۶، ۵۶۷. نگا: المحلی ۴۱۴/۱۱، ۴۱۵).

(۲) (الشفاء ۲/۱۱۰۹).

اولاً: آنچه که امام مالک به آن استدلال می‌کند که می‌فرماید: این تکذیب قرآن است که بطور صریح و روشن براءت عایشه را اعلام کرده و تکذیب قرآن کفر است.

ابن کثیر می‌گوید: تمام علماء متفق القول هستند که هر کس عایشه را به چیزی که در قرآن براءتش آمده متهم نماید کافر است، چون چنین کسی مخالف قرآن است^(۱).

ابن حزم در توضیح و تعلیق بر قول امام مالک می‌نویسد: فرموده امام مالک صحیح است چون این دشنامها سبب مرتد گشتن او می‌شود، چون خداوند را تکذیب نموده است^(۲).

ثانیاً: این اتهام باعث تنقیص شخصیت پیامبر ﷺ می‌شود که قرآن در چند مورد به آن اشاره فرموده، از جمله:

ابن عباس رضی الله عنهما میان این دو آیه تفاوت گذاشته که می‌گوید: ﴿وَالَّذِينَ يَرْمُونَ الْمُحْصَنَاتِ ثُمَّ لَمْ يَأْتُوا بِأَرْبَعَةِ شُهَدَاءَ﴾. (النور: ۴).

«و کسانی که آنان پاکدامن را متهم می‌کنند، سپس چهار شاهد (بر مدعای خود) نمی‌آورند».

(۱) (تفسیر ابن کثیر: ۲۷۶۳) نزد آیه ۲۳ سوره النور. و در البدایه والنهایه ۹۵/۸، دار الکتب العلمیه اجماع علما بر آن است.

(۲) (المحلی ۴۱۵/۱۱).

و این آیه که می فرماید: ﴿إِنَّ الَّذِينَ يَرْمُونَ الْمُحْصَنَاتِ الْغَنِيَّاتِ الْمُؤْمِنَاتِ﴾. (النور: ۲۳). «کسانی که زنان پاکدامن و بی‌خبر (از هرگونه آلودگی) و مؤمن را متهم می‌سازند».

ابن عباس به هنگام تفسیر آیه دوم می‌گوید: این در شأن عایشه و همسران پیامبر ﷺ می‌باشد و این مبهم و قابل توبه نیست، ولی هر کس یک زن مؤمن را قذف نماید خداوند راه توبه را به او می‌دهد ... در ادامه می‌گوید که مردی در جلسه خواست بلند شود و برای تفسیر زیبایش صورت ابن عباس را ببوسد^(۱).

ابن عباس توضیح داده که این آیه در مورد کسانی نازل شده که عایشه و همسران پاک پیامبر ﷺ را قذف نمودند، چون قذف آنان طعن و دشنام به پیامبر ﷺ می‌باشد، و هر کس زن کسی را متهم کند در واقع همسرش را مورد اذیت و آزار قرار داده است، همانگونه که باعث عار و ننگ است برای پسرش، چون نسبت ناپاکی را به همبسترش داده که این بزرگترین آزاری است که می‌توان به یک مرد رساند، حتی چنین تهمتی اگر به خودش نسبت داده می‌شد سبک‌تر و آسانتر بود^(۲).

(۱) (نگاه: ابن جریر: ۸۳/۱۸ و ابن کثیر: ۲۷۷/۳).

(۲) (الصارم المسلول ص ۴۵، قرطبی: ۱۳۹/۱۲ دار الکتب العلمیه).

و بطور اجماع علماء می گویند آزار رساندن به پیامبر ﷺ کفر است. قرطبی در تفسیر این آیه می گوید: ﴿يَعْظُمُ اللَّهُ أَنْ تَعُودُوا لِمِثْلِهِ أَبَدًا إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ﴾. (النور: ۱۷).

«خداوند شما را اندرز می دهد که هرگز چنین کاری را تکرار نکنید اگر ایمان دارید!».

یعنی اینکه به سب و دشنام دادن به عایشه برنگردید، و یا افراد همشان او مانند بقیه همسران پیامبر ﷺ که با او هم مرتبه می باشند، چون این تهمتها باعث آزار پیامبر می شود، زیرا به ناموس او اهانت شده است و چنین حرفهایی کفر است و گوینده آن کافر می شود^(۱).

و از جمله دلایلی که دلالت می کند بر اینکه قذف همسران پیامبر ﷺ باعث اذیت و آزار پیامبر ﷺ می شود روایتی است که مسلم و بخاری درباره حدیث افک آورده اند:

از عایشه رضی الله عنها نقل شده که: پیامبر ﷺ بر روی منبر رفت و از عبدالله بن ابی سلول انصاف خواست، عایشه رضی الله عنها می گوید: پیامبر در حالیکه بر روی منبر بود گفت ای مسلمانان چه کسی به من حق می دهد و انصاف به خرج می دهد درباره مردیکه آزارش به من رسیده و اهل و بیتم را اذیت می کند؟!

(۱) (القرطبی: ۱۳۶، ۱۳۷/۱۲ از ابن عربی در احکام القرآن: ۱۳۵۵/۳ - ۱۳۵۶ تحقیق البجاوی).

ثابت می‌شود که پیامبر ﷺ آنقدر ناراحت شده است که معذرت خواست و تقاضا نمود در حق او انصاف بخرج دهند. و مؤمنانی که حمیه جاهلی، آنان را نگرفته بود گفتند: ای رسول خدا به ما دستور بفرما که گردن اینها را بزنیم، شما هر وقت چنین دستوری را دادید، آن وقت با شما منصفانه برخورد خواهیم کرد، و پیامبر ﷺ هم درخواست سعد برای زدن گردن آنها را انکار نمود^(۱).

شیخ محمد بن عبدالوهاب رحمته الله می‌گوید: هرکس اتهام ناپاکی را به ام‌المؤمنین عایشه مطهره نسبت دهد، او از زمره عبدالله بن ابی سلول سردسته منافقین می‌باشد.

و زبان حال پیامبر ﷺ می‌گوید: ای جامعه مسلمانان چه کسی عذر من را در مورد کسی که من را آزار داده است می‌پذیرد: ﴿وَالَّذِينَ يُؤْذُونَ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ بَغَيْرِ مَا اكْتَسَبُوا فَقَدِ احْتَمَلُوا بُهْتَانًا وَإِثْمًا مُّبِينًا﴾. (الأحزاب: ۵۷).

«آنها که خدا و پیامبرش را آزار می‌دهند، خداوند آنان را از رحمت خود در دنیا و آخرت دور ساخته، و برای آنها عذاب خوارکننده‌ای آماده کرده است.»

(۱) (الصارم المسلول ص ۴۷ - ۴۹ باختصار).

پس یاوران و پشتیبانان دین کجا هستند تا به پیامبر ﷺ بگویند که ما شما را می‌پذیریم و عذرت را خواهانیم؟!^(۱).

همانطور که این تهمت از جانبی دیگر نیز باعث تنقیص شخصیت پیامبر ﷺ می‌شود آنگونه که خداوند می‌فرماید: ﴿الْحَيْثُ لَلْخَيْثِثِ﴾ (النور: ۲۶).
 «زنان ناپاک از آن مردان ناپاکند».

ابن کثیر می‌گوید: معنی این آیه این است که خداوند عایشه را همسر پیامبر ﷺ قرار نمی‌داد مگر اینکه او از جمله زنان طیبه و پاک دنیا است که شایستگی همسری با پیامبر را داشته، و اگر از پاکان نبود شرعاً شایستگی پیامبر را نداشت و چنین چیزی هم مقرر نمی‌گشت و بهمین خاطر خداوند می‌فرماید:

﴿أُولَئِكَ مُرَرَّوْنَ مِمَّا يَقُولُونَ﴾ (النور: ۲۶).

«اینان از نسبت‌های ناروایی که (ناپاکان) به آنان می‌دهند مبرا هستند».
 یعنی آنان از آنچه تهمت زنان و دشمنان دین می‌گویند مبرا و دوراند^(۲).

(۱) (الرد علی الرافضه ۲۵ - ۲۶).

(۲) (ابن کثیر ۳/۲۷۸).

حکم سب و دشنام دادن به بقیه امهات المؤمنین

علماء نسبت به قذف بقیه همسران پیامبر ﷺ اختلاف نظر دارند ولی قول راجحی که اکثر علماء پذیرفته‌اند این است که گوینده آن کافر است، چون کسی که قذف شده است همسر پیامبر ﷺ است و بخاطر او است که خشمگین شده، زیرا عایشه همسر پیامبر است و با بقیه همسرانش برابر است^(۱).

چون در بقیه ازواج پیامبر ﷺ هم تنقیص شخصیت او در کار می‌باشد^(۲). و این احکام را در مبحث حکم قذف عایشه رضی الله عنها بیان نمودیم، ولی حکم سب و دشنام بقیه زنان پیامبر ﷺ به دشنامی غیر از آنچه ذکر شد حکم قذف و سب بقیه اصحاب است با تفصیلی که گذشت.

نوازم سب

سلف صالح ﷺ همیشه از خطر و اهمیت طعن و سب اصحاب پیامبر آگاه بوده‌اند، و همیشه از این افراد و مقاصدشان پرهیز می‌کردند، چون می‌دانستند که این گونه طعن زدن باعث می‌شود اصول دین را نقض کنند،

(۱) (البدایه و النهایه ۹۵/۸).

(۲) (الشفاه ۱۱۱۳/۲) و نگا: الصواعق المحرقة ص ۳۸۷. والمحلی: ۴۱۵/۱۱.

برخی از آنان کلمات کوتاهی می‌گفتند منتها جامع و معنی‌دار، که در مقدمه این بحث می‌آورم و چیزهایی را توضیح خواهم داد که غالباً بر سب و دشنام مترتب خواهند شد؛ و در رد آنان که سبشان از قسم اول باشد یا دوم و حکم آن کفر باشد یا فسق، براساس اینکه سبشان نسبت به مجموع صحابه باشد و یا بیشتر آنان و یا در عدالت اصحابی که نص متواتر در مورد فضل آنان وجود دارد، باشد مانند خلفای راشدین بطور دقیق بیان خواهم نمود.

امام مالک رحمته الله درباره کسانی که اصحاب را دشنام می‌دهند گفته است: اینان کسانی بودند که می‌خواستند در شخصیت پیامبر صلی الله علیه و آله و سلم لکه و نقص ایجاد کنند ولی نتوانستند، پس همین کار را در مورد اصحابش اجرا کردند تا اینکه گفته شود این مرد، انسان بدی است و گرنه اگر مرد خوبی می‌بود اطرافیانش هم خوب بودند!!^(۱).

امام احمد رحمته الله فرموده است: هرگاه دیدی کسی یکی از یاران پیامبر را متهم می‌کند یقین داشته باشید که او در مسلمان بودنش شک هست^(۲).

و ابوزرعه رازی رحمته الله گفته است: هرگاه دیدی کسی تنقیص شخصیت اصحاب را می‌کند، یقین داشته باشید که او بی‌دین است، چون پیامبر صلی الله علیه و آله و سلم

(۱) (رساله فی حکم سب الصحابه ۴۶، از کتاب الصارم المسلول ص ۵۸۰).

(۲) (البدایه والنهایه ۱۴۲/۸. ونگا: المسائل والرسائل که امام احمد در عقیده نوشته الأحمدي: ۳۶۴، ۳۶۳/۲، دار

طیبه).

نزد ما حق است، قرآن حق است، و این قرآن و سنت را اصحاب رسول الله برای ما آورده‌اند، و بدین خاطر است که شاهدان عینی دین ما را لکه‌دار می‌کنند تا کتاب و سنت را باطل و لکه‌دار نمایند و در واقع تنقیص قرآن و سنت نزد آنان به طریق اولی خوشایندتر است زیرا آنان زندیق و بی‌دین هستند^(۱).

و امام ابونعیم رحمته الله گفته است: تنها کسانی که مریض القلب هستند دنبال اشتباهات و لغزشهای اصحاب پیامبر را می‌گیرند^(۲).

و باز هم می‌گوید: کسی زبان به اینگونه مسائل می‌گشاید می‌خواهد در شخصیت پیامبر صلی الله علیه و آله و سلم و اصحابش و اسلام نقص و خلل ایجاد نماید^(۳).

هشدار علماء در اینجا عام است و شامل تمام اصحاب می‌گردد، در اینجا به جا است که در فرمایش پیشوای اهل سنت (أحمد بن حنبل) دقت نمائید که یکی از صحابه را به سوء نام می‌برد و یا قول اَبی زرعه: که یکی را تنقیص شخصیت می‌نماید: در اینجا هشدار می‌دهد که تنقیص شخصیت ننمائید و آنان را به بدی نام نبرید!! تازه این دشنام و یا تکفیر نبوده و تنها در

(۱) الکفایه: الخطیب البغدادی: (۹۷).

(۲) (الامامه لأبی نعیم ۳۴۴).

(۳) (منع سابق: ۳۷۶).

مورد یک نفر صحابه بوده، پس چگونه خواهد بود حال کسیکه تمام و یا تعداد زیادی از آنان را دشنام و سب می‌نماید؟؟!!

برادر مسلمان! لازم است در اینجا برخی از لوازم سب را برشماریم:

اولاً: اینکه گفته شود که اکثر صحابه کافر و یا مرتد و یا فاسق شده‌اند بجز تعداد کمی از آنان، چنین چیزی باعث شک و تردید در قرآن و احادیث نبوی می‌شود زیرا نقص راوی تنقیص روایت شده است، چون چگونه کتابی که ناقلانش فاسق باشند معتبر می‌باشد؟! به همین خاطر برخی از پیروان اهل بدعت و گمراهی که سب اصحاب را می‌کنند می‌گویند که قرآن توسط اصحاب تحریف شده است، منتها آن را اظهار نمی‌کنند.

نسبت به حدیث نبوی هم وضع به همین منوال است، پس وقتی که عدالت صحابه زیر سؤال برود سندها همه غیر معتبر خواهند بود ولی با وجود این، برخی از این افراد گمراه گمان می‌برند که هنوز به قرآن معتقد هستند؟!

ولی ما به آنها می‌گوییم لازمه ایمان به قرآن، ایمان به محتویات آن است و معلوم است که در قرآن اعلام شده که اصحاب بهترینها بوده‌اند و خداوند آنان را هرگز رسوا نخواهد کرد و از آنان اعلام رضایت نموده است ... پس هر کس این واقعیت را تصدیق ننماید، آنچه در قرآن وجود دارد تکذیب کرده است و دعوای خویش را نقض کرده است.

ثانیاً: چنین گفتاری مقتضی آن است که این امت - پناه بر خدا - بدترین امتی است که به زمین آمده‌اند، و این امت بدترینها خواهند بود و بهترینهای قرن نخستین اسلام همه یا غالب آنها کافر، فاسق و یا شرالقرون خواهند بود!!^(۱).

چه سخن بزرگی که از دهانشان خارج می‌شود!!
ثالثاً: از گفتار آنان این دو نتیجه به دست می‌آید: یا نسبت جهل به خدا خواهد بود از آنچه توصیف می‌کنند. و یا اینکه این نصوصی که صحابه را ستایش می‌کند عبث خواهد بود. و اگر خداوند جَلَّالَ عَالَمَ نباشد به اینکه آنان کافر خواهند شد و با وجود این آنان را توصیف و ستایش می‌کند و وعده بهشت به آنان می‌دهد چنین چیزی جهل است و نسبت جهل به خداوند محال است.

و اگر خداوند جَلَّالَ عَالَمَ آگاه باشد به اینکه کافر خواهند شد پس وعده بهشت و اعلام رضایت از آنان عبث است، و عبث در حق پروردگار محال است^(۲).
و چنین چیزی باعث نقص و طعن در حکمت خداوند هم هست چون خداوند این گروه را بعنوان یاران او و دامادهای او اختیار نموده است، زیرا

(۱) (الصارم المسلول: ص ۵۸۷).

(۲) (نگاه: اتحاف ذوی النجابه: محمد بن العربی التبانی ص ۷۵ دار الأنصار).

دو تا از دخترانش را به همسری عثمان درآورده، و دخترهای ابوبکر و عمر را به همسری برگزیده است، چگونه خداوند یاران و فامیلهایی برای پیامبرش انتخاب می‌نماید که می‌داند همگی کافر خواهند شد؟!؟!!

رابعاً: پیامبر ﷺ در طول بیست و سه سال، زحمات خارق‌العاده‌ای برای تربیت صحابه بکار بست تا اینکه یک مدینه فاضله از آنان بسازد و پیامبر ﷺ بهترین مربی تاریخ بود، ولی برعکس این انتظار، گروهی که ادعای انتساب به اسلام و پیامبر اسلام را دارند، برعکس شدند و تمام زحمات طاقت‌فرسای پیامبر ﷺ را در مجال تربیت و توجیه به زمین می‌زنند که حتی یک مربی خوب و اصلاح‌گری که از جانب خدا هم نیامده باشد دچار آن نشده‌اند - حتی برخی از آنهایی که چنین اعتقاداتی دارند می‌گویند که پیامبر ﷺ در دعوتش پیروز نبوده و مهدی غائب این کار را تمام می‌کند^(۱).

همانا امامیه می‌گویند که کوششهای محمد به نتیجه نرسیده و بجز سه یا چهار نفر بر اسلام باقی نماندند و تنها این چند نفر بودند که تا پایان عمر پیامبر و بعد از وفات پیامبر بر اسلام باقی ماندند، ولی بقیه صحابه ارتباط خویش را با پیامبر ﷺ قطع کردند - پناه بر خدا - و به محض فوت پیامبر

(۱) (راجع شود به: الرسل والرسالات: الأشقر ۲۱۲ - ۲۱۳).

ﷺ از اسلام برگشتند و اثبات کرده‌اند که تربیت پیامبر ﷺ خاموش شده و هیچ تأثیری نداشته است!!

و چنین گمانی یعنی یأس و ناامیدی از اصلاح بشریت و بی‌باوری به منهج اسلامی و قدرت اسلام بر تربیت و تهذیب اخلاق و در نهایت شک و تردید به نبوت پیامبر ﷺ خواهد بود؛ و در نهایت دینی که در قدم اول خود نتوانسته باشد گروه پیروزمندی را به جهان تقدیم نماید و در دوران داعی و حامل اصلی رسالت نتوانسته باشد گروهی را بعنوان الگو به جامعه تقدیم نماید، چگونه پیروانش بعد از قرن‌ها می‌توانند چنین کاری را به جهان تقدیم نمایند؟!؟

و از آنجایی که مؤمنین با این دعوت نتوانسته باشند بر راه راست باقی بمانند و نتوانستند به پیامبر ﷺ وفادار بمانند تازه بعد از چند دقیقه‌ای از فوتش و بر راه اسلام بجز سه یا چهار نفر بیشتر نمانده باشند چگونه می‌توان اعتقاد داشت که این دین صلاحیت تزکیه نفوس و اصلاح بشریت را دارد؟!؟ و این دین چگونه می‌تواند انسانیت را از بدبختی و گمراهی نجات دهد و آنرا به سر قله انسانیت برساند؟!؟

بلکه می‌توان گفت: اگر پیامبر ﷺ در نبوتش صادق می‌بود، تعالیمش می‌بایست تأثیرگذار باشد، و کسانی در صمیم قلب به آن ایمان می‌آوردند و

از میان این همه افرادی که بدو ایمان آورده بودند می‌بایست تعدادی باقی بمانند؟ و اگر اصحاب پیامبر ﷺ غیر از منافقین و مرتدین نبودند چه کسانی مسلمان بودند؟! و چه کسی از پیامبر ﷺ نفع برده است، و چگونه می‌توان گفت که او رحمه للعالمین است؟!^(۱).

(۱) (صورتان متضادتان: شیخ ابوالحسن ندوی: ص ۱۳/۵۳، ۹۹، ۵۸، ۵۴).

خودداری کردن از آنچه میان اصحاب رخ داده است

پیامبر ﷺ می فرماید: «إِذَا ذَكَرَ أَصْحَابِي فَأَمْسِكُوا، وَإِذَا ذَكَرَ النُّجُومَ فَأَمْسِكُوا، وَإِذَا ذَكَرَ الْقَدْرَ فَأَمْسِكُوا»^(۱).

وقتیکه ذکر اصحاب من به میان آمد، (از بدی آنان) خودداری نمائید، و وقتی که غیبت به میان آمد خودداری کنید، و وقتیکه موضوع قدر به میان آمد خودداری نمائید.

به همین دلیل از منهج و روش اهل سنت و جماعت این است که از ذکر اشتباهات و لغزشهای صحابه زبان فرو می بندند و اختلافات آنان را بازگو نمی کنند.

ابونعیم رحمته الله می گوید: خودداری کردن از گفتن اشتباهات اصحاب و پخش خوبیها و محاسن آنها و مناقبشان از نشانه های مؤمنین راستین و واقعی است، آنانیکه خداوند اینگونه آنان را مدح و ستایش می کند: ﴿وَالَّذِينَ جَاءُوا مِنْ بَعْدِهِمْ يَقُولُونَ رَبَّنَا اغْفِرْ لَنَا وَلِإِخْوَانِنَا الَّذِينَ سَبَقُونَا بِالْإِيمَانِ﴾. (الحشر: ۱۰).

(۱) طبرانی در الکبیر ۲/۲۷۸، و ابونعیم در الحلیه ۴/۱۰۸ و در الإمامه از حدیث ابن مسعود آمده، و آلبانی آن را طرق و شواهد تأیید کرده، السلسله الصحیحه ۱/۳۴.

کسانی که پس از مهاجرین و انصار به دنیا می آیند، می گویند: پروردگارا! ما را و برادران ما را که در ایمان آوردن بر ما پیشی گرفته اند بیامرز». همچنین در تعلیقش بر حدیث بالا که ذکر شد می گوید: پیامبر ﷺ امر نفرمود که ذکر محاسن و فضایل اصحاب را ننمائید، بلکه دستور داد از ذکر افعالی که بخاطر افراط کاری و به هنگام خشم و غضب از آنان سرزده خودداری نمائید^(۱).

پس دستوری که پیامبر ﷺ فرموده برای خودداری کردن، یک نوع خودداری مخصوصی است که منظورش این است آنقدر در مواردیکه به هنگام جنگها و اختلافات میان اصحاب پیش آمده فرو نروید و آنان را تنقیص شخصیت ننمائید، و بگونه ای که گروهی از آنان را تمجید و گروهی را شکست و نابود نمائید^(۲).

چون ما به چنین چیزی دستور داده نشده ایم، بلکه به ما دستور داده شده که برایشان استغفار نمائیم و آنان را دوست بداریم و محاسن و فضایل آنان را پنخس نمائیم و اگر بدعتگذاری پیدا شد که آنانرا تنقیص نمود لازم است

(۱) (الإمامه ۳۴۷).

(۲) (منهج كتابه التاريخ الإسلامی: محمد بن صامل العلیانی السلمی ۲۲۷، ۲۲۸).

از آنان دفاع نمود، و با دلایل علمی و عقلی و عادلانه، دلایل باطل او را خنثی نمائیم^(۱).

و این چیزی است که در این زمان به آن محتاج هستیم بگونه‌ای که ملتهای اسلامی در دانشگاهها، مدارس و غیره دچار مناهج و برنامه‌هایی شده‌اند که صادرکنندگان این برنامه‌ها در آن فرو می‌روند، و اختلافات را زنده می‌کنند، بدون در نظر گرفتن اسلوب و آداب و روشهایی که پروردگاران و خداوند عز وجل به ما یاد داده است. متأسفانه این روش و منهج دشمنانه به برخی از مسلمانان نیز سرایت نموده است بگونه‌ای که بعضی از آنان روایات چاق و چله را سرهم می‌کنند و وقایع را بازگو کرده و احکام خویش را بدون در نظر گرفتن آراء و اقوال ائمه صادر می‌کنند.

به همین خاطر خواستم برخی از اسلوبها و توجیهاات اساسی را برای کسانی که می‌خواهند در این زمینه تحقیق نمایند بازگو کنم تا به موقع نیاز مورد استفاده قرار گیرد.

(۱) (منهاج السنه ۶/۲۵۴ تحقیق: د. رشاد سالم).

اساس تحقیق در تاریخ صحابه رضی الله عنهم

اولاً سخن گفتن درباره خلافت میان صحابه اصل نیست، بلکه اصل اعتقادی نزد اهل سنت و جماعت، خودداری کردن از این گونه مقوله‌ها می‌باشد، و این موضوع در کتابهای عقیدتی بحثی است گسترده که به آن پرداخته‌اند^(۱).

و هنگام احتمال فتنه و تشویش اذهان این خودداریها بیشتر تأکید می‌شود چون باعث می‌شود که این موارد با آنچه در ذهن شخص از فضیلت و عدالت و منزلت صحابه وجود دارد به تعارض می‌افتد. و این هم شاید یا بخاطر کم سن و سالی و یا تازه مسلمان بودن باشد که در حقایقی که میان صحابه و اختلاف اجتهادی که دارند وارد فتنه شده و ناآگاهانه تنقیص شخصیت می‌کند!!

و این هم یک برنامه تربوی سلفی است که انسان وارد مسائل علمی نشود مگر به همان اندازه که عقلش به آن می‌رسد.

(۱) (مانند: کتاب السنه: عبدالله بن احمد بن حنبل.

السنه: ابن ابی عاصم. عقیده أصحاب الحدیث: الصابونی. الإبانه: ابن بطه. وعقیده الطحاویه، وغیره ...).

امام بخاری رحمته الله می گوید: (باب من خص بالعلم قوماً دون قوم كراهية ألا يفهموا)^(۱).

موضوع کسانی که به علم و آگاهی اختصاص یافته اند نه آنان که عالم نیستند، از ترس اینکه نکنند نفهمند.

علی رضی الله عنه می گوید: «حدثوا الناس بما يعرفون، أتحبون أن يكذب الله ورسوله». با مردم به همان اندازه که می فهمند صحبت کنید، مگر دوست دارید به خدا و رسولش دروغ بسته شود؟

حافظ در تعلیق بر این گفتار علی رضی الله عنه می گوید: این گفتار علی رضی الله عنه دلیل است بر اینکه متشابهات نباید نزد مردم عامه گفته شود.

ابن مسعود رضی الله عنه هم چیزی همانند این را می گوید: «ما أنت محدث قوماً حديثاً لا تبلغه عقولهم إلا كان لبعضهم فتنة»^(۲).

اگر با مردم سخنی بگوئید که عقلشان به فهم آن نرسد، حتماً برخی از آنان به فتنه می افتند.

و از جمله کسانی که دوست نداشته اند با بعضی از مردم برخی موضوعات را در میان بگذارند امام احمد می باشد که دوست نداشته احادیثی را که ظاهر

(۱) (فتح الباری ۱/۱۹۹، صحیح البخاری ۱/۴۱، کتاب العلم، باب رقم (۴۹)، چاپ ترکیا).

(۲) (مسلم در مقدمه ۱/۱۱، ونگا: تخریج آن در جامع الأصول ۸/۱۷).

آن خروج بر سلطان را جایز دانسته بازگو کند؛ و دیگری امام مالک در مبحث صفات است و ابویوسف نیز در روایات غریب... تا آنجا که فرمود: قاعده آن این است که ظاهر حدیث بگونه‌ای باشد که تقویت کننده بدعت باشد، ولی ظاهر آن در اصل مراد نباشد، پس در این حال خودداری کردن از آن برای کسیکه بترسد از عمل به ظاهر آن، مطلوب و به جا می‌باشد. والله اعلم^(۱).

ثانیاً: اگر نیاز بود که حتماً وقایع ناگوار میان اصحاب بازگو شود، لازم است که بطور کامل تحقیق شده و روایات مذکور درباره فتنه میان اصحاب صحت آن به اثبات برسد، خداوند می‌فرماید: ﴿يَتَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِن جَاءَكُمْ فَاسِقُ بِنَبَأٍ فَتَبَيَّنُوا أَن تُصِيبُوا قَوْمًا بِجَهَالَةٍ فَتُصْبِحُوا عَلَىٰ مَا فَعَلْتُمْ نَادِمِينَ﴾ (الحجرات: ۱۰).

ای کسانی که ایمان آورده‌اید! اگر شخص فاسقی خبری برای شما بیاورد، درباره آن تحقیق کنید، مبدا به گروهی از روی نادانی آسیب برسانید و از کرده خود پشیمان شوید!

(۱) (صحیح بخاری ۴۱/۱، الفتح ۱۹۹/۱ - ۲۰۰، و به گفتار خوب محمد صامل السلمی در کتابش منهج کتابه التاريخ الإسلامی ص ۲۲۸ مراجعه نمایند).

این آیه به مؤمنین دستور می‌دهد که درباره اخبار و روایاتی که از جانب افراد فاسق پخش می‌شود تحقیق نمایند تا نکند احکامی را صادر نمایند که بعداً پشیمان شوند.

پس تحقیق و تفحص در مورد روایاتی که اصحاب روایت کرده‌اند، همانا که آنان بزرگان مؤمنان بوده‌اند شایسته‌تر و واجب‌تر خواهد بود. خصوصاً که ما می‌دانیم دروغ و افتراهای زیادی در این روایات وارد شده‌اند، از جهت اصل روایت و یا تحریف روایت به این گونه که آن را کم یا زیاد کنیم، روایت به ذم و طعن درمی‌آید.

و بیشتر منقولاتی که طعن صریح هستند از این باب می‌باشند که دروغگویان مشهور مانند ابومخنف لوط بن یحیی و هشام بن محمد بن السائب الکلبی و امثال اینها روایت و یا جعل می‌کنند^(۱).

به همین دلیل جایز نیست که روایات متواتر درباره محاسن و فضایل اصحاب را بخاطر روایات منقطع و یا تحریف شده کنار بگذاریم، زیرا که یقین بوسیله شک برداشته نمی‌شود و ما درباره فضایل آنها به یقین رسیده‌ایم،

(۱) منهاج السنه ۷۲/۵، و ما بعد آن. ونگاه کنید به تحقیق: روایات ابومخنف در تاریخ طبری، عصر راشدین،

پس موارد مشکوک خلل ایجاد نمی‌کنند چه رسد به مواردیکه اصلاً باطل و بی‌پایه هم باشند^(۱).

ثالثاً: اگر روایت در مقام جرح و تعدیل صحیح بود و ظاهر آن هم قدح بود، سعی شود که بهترین مخارج و پناهگاه برایش قرار دهد. ابن ابی‌زید می‌گوید: خودداری کردن از آنچه میان آنها رخ داده و اینکه آنان شایسته‌ترین کسانی هستند که باید برایشان بهترین مخارج را قرار داد و بهترین نظر و مذهب را از آنان گمان برده شود^(۲).

ابن دقیق العید رحمته الله می‌گوید: آنچه از آنان نقل شده در باب اختلافات میان خودشان، برخی از این روایات باطل و کذب است. پس به آن توجه کرده نمی‌شود، و برخی نیز صحیح هستند ولی آنها را به بهترین نحو تأویل کرده‌ایم، چون قبلاً از جانب خدا مورد ستایش قرار گرفته‌اند پس گفتارهای بعدی قابل تأویل می‌باشند، و معلوم است که کلام مشکوک و بی‌پایه نمی‌تواند کلام معلوم را باطل گرداند^(۳). این نسبت به تمام آنچه که در قدح آنان آمده می‌باشد.

(۱) (منهاج السنه ۳۰۵/۶ با تصرف).

(۲) (مقدمه رساله‌ی ابن ابی‌زید القيروانی، ونگا: تنویر المقاله فی حل ألفاظ الرساله للتانی ت: ۸۴۲هـ-ق، تحقیق: د. محمد عایش عبدالعال شبیر ۳۶۷/۱ و ما بعد آن).

(۳) (اصحاب رسول الله ومذاهب الناس فیهم: عبدالعزيز العجلان ص ۳۶۰).

رابعاً: آنچه در خصوص اختلافات میان آنان آمده و در میزان نقد علمی هم ثابت شده، آنان در این باب مجتهد هستند، و آنهم به اینصورت است که این قضایا با هم مشتبه هستند، و بعلت شدت مشتبه بودن اجتهادشان اختلاف پیدا کرده و به سه گروه تقسیم شده‌اند:

گروه اول: برای این گروه از طریق اجتهاد روشن شده که این یکی بر حق است و دیگری یاغی است، پس بر این گروه واجب است او را یاری کرده و با گروه یاغی بجنگد و باید این کار را انجام دهد و حلال نیست که از آن تأخر نماید چون یاری رساندن امام عدل و جنگیدن با تجاوزگران و یاغیان از جمله وظایف او است.

گروه دوم: عکس گروه اول است، یعنی از طریق اجتهاد به این نتیجه رسیده که این گروه یاغی و ظالم است، پس باید با آن جنگید و گروه حق را یاری رساند.

گروه سوم: قضیه برایشان مشتبه و نامعلوم است، یعنی در تعیین حق به حیرت افتاده‌اند و نمی‌توانند یکی از آنان را بر دیگری ترجیح دهند، در اینصورت هر دو گروه را ترک کرده و هیچ کدام را یاری نکردند و این

کناره‌گیری واجب بود، چون حلال نیست خون مسلمانی را بریزد مگر اینکه برایش روشن شود که طرف مستحق آن است^(۱).

و این مسأله خیلی مهم است که دانسته شود، اینکه جنگهایی که میان صحابه به وقوع پیوسته بر نصب امام نبوده، مثل اهل جمل و صفین بخاطر این نمی‌جنگیدند که باید غیر از علی علیه السلام کسی دیگر را بعنوان خلیفه برگزید، و معاویه رضی الله عنه هم نگفته که من امام هستم، و طلحه و زبیر هم چنین نگفته‌اند که غیر از علی کس دیگر امام است، بلکه این جنگها همانگونه که علماء گفته‌اند فتنه‌ای بود که به سبب اجتهادشان در کیفیت قصاص قاتلان عثمان رضی الله عنه بوجود آمد، و این همچون جنگیدن با اهل بغی است، و جنگی است با تأویلی جایز که در آن اطاعت غیر امام شده است نه اجتهاد بر سر قاعده‌ای دینی، یعنی جنگ آنان بر سر اختلاف در اصول دین نبوده است^(۲).

عمر بن شبه رضی الله عنه می‌گوید: هیچ کس نگفته است که عایشه رضی الله عنها و هم‌زمانش با علی بر سر خلافت دعوا داشته است، و او هیچ کس را فرا نخوانده است که او

(۱) (مسلم با شرح نووی ۱۴۹/۱۵، ۱۱/۱۸، والإصابة ۵۰۱، ۵۰۲/۲. فتح الباری ۳۴/۱۳، إحياء علوم الدين:

۱۰۲/۱).

(۲) (منهاج السنه ۳۲۷/۶ با تصرف ونگا: ما بعد آن تا ص ۳۴۰).

را برای خلافت پشتیبانی کند، بلکه اعتراض آنان نسبت به علی رضی الله عنه بر سر قاتلان عثمان و کوتاهی کردن از قصاص کردن آنها بود^(۱).

و آنچه که ذهبی رحمته الله نقل نموده این را تأیید می‌کند: ابومسلم خولانی و تعدادی از مردم پیش معاویه رضی الله عنه رفتند و به او گفتند: آیا شما با علی بر سر خلافت منازعه می‌کنید یا شما هم مثل علی خلیفه هستید؟ معاویه گفت: نه به خدا سوگند می‌دانم که او از من افضلتر است و او نسبت به خلافت از من شایسته‌تر است ولی آیا شما نمی‌دانید که عثمان رضی الله عنه بطور مظلومانه کشته شد؟ و من هم پسر عمه او هستم و خواهان خونش می‌باشم، پس بروید پیش علی و به او بگوئید قاتلان عثمان را به من تحویل دهد تا من تسلیم او شوم، آنان هم پیش علی رفتند و با او سخن گفتند ولی قاتلان را تحویل نداد^(۲).

و از روایتی از ابن کثیر آمده: در این وقت اهل شام تصمیم گرفتند که همدوش معاویه بجنگند^(۳).

همچنین جمهور اصحاب و جمهور بزرگان آنها در فتنه وارد نشدند.

(۱) (اخبار البصرة: عمر بن شبه: نقل از فتح الباری ۵۶/۱۳).

(۲) (سیر اعلام النبلاء: ذهبی ۱۴۰/۳، سند این روایت همگی ثقه می‌باشند همانگونه که ارنأووط گفته است).

(۳) (البدایه والنهایه ۱۳۲/۸) و نگاه کنید به گفتار امام الحرمین و تعلیق التبانی بر آن - اتحاف ذوی النجابه

عبدالله بن امام احمد می گوید: پدرم گفت، و او از اسماعیل بن علیّه و او از ایوب سختیانی و او هم از محمد بن سیرین نقل کرده‌اند که: فتنه و آشوب پیا شد و در آن هنگام اصحاب پیامبر ﷺ حدود ده هزار نفر بودند که از این تعداد صد نفر هم شرکت نکردند بلکه به سی نفر هم نرسیدند.

(ابن تیمیه رحمته الله گفته است: سند این روایت از صحیحترین سندهای روی زمین است و محمد بن سیرین جزو پارساترین مردم در منطقه‌اش بوده و مراسیل او از اصح مراسیل می‌باشند^(۱)).

پس کجایند محققین منصفی تا این نصوص صحیح را بررسی نمایند تا منطقی باشد برای آنان، نه اینکه ذهن خویش را بوسیله تشویشات اخباریون مشغول نموده و سپس نصوص صحیح را برحسب آگاهیهای سطحی و بی‌ارزش خویش تأویل می‌کنند.

خامساً: آنچه لازم است که یک مسلمان درباره فتنه‌های میان صحابه بداند - علاوه بر اجتهاد و تأویلاتشان - اندوه و ناراحتی آنان برای وقوع این فتنه‌ها است، حتی هیچ وقت به فکرشان نمی‌رسید که این اختلاف نظرها این قدر بزرگ شود و به اینجا بکشد، و حتی برخی از آنان وقتی جسد غلطیده از

(۱) (منهاج السنه ۲۳۶/۶ به همان موضع نگاه کن که نصوص دیگری وجود دارد بر اینکه صحابه در فتنه با عدد کمی شرکت کرده‌اند).

خون برادرانشان را می‌دیدند به شدت متأثر می‌شدند و هیچ وقت فکر نمی‌کردند که این خلافت به قتل و کشتار برسد، و حالا برخی از این نصوص را می‌آوریم:

این عایشه است که می‌گوید، آنگونه که زهری روایت می‌کند: می‌خواهم جای من را میان مردم به سنگ تبدیل شود، و گمان نمی‌کردم که میان مردم جنگ می‌افتاد، و اگر می‌دانستم اینگونه می‌شد هرگز چنین موقفی نمی‌گرفتم^(۱).

و هرگاه این آیه را تلاوت می‌کرد: ﴿وَقَرْنَ فِي بُيُوتِكُنَّ﴾ (الأحزاب: ۳۳).
و در خانه‌های خود بمانید. آنقدر می‌گریست تا اینکه روسریش هم خیس می‌شد^(۲).

و این امیرالمؤمنین علی است که شعبی از او چنین روایت می‌کند: هنگامیکه طلحه شهید شد و علی او را دید، داشت گل را از محاسنش پاک می‌کرد و می‌گفت: خیلی برایم سخت است ای ابومحمد که تو را زیر ستارگان آسمان بهم پیچیده می‌بینم ... سپس گفت غم و غصه خودم را پیش

(۱) (مغازی الزهری: ۱۵۴).

(۲) (سیر أعلام النبلاء ۱۷۷/۲).

پروردگار می‌برم و خود و اصحابش بر روی او گریستند و گفت ای کاش بیست سال قبل از این واقعه مرده بودم^(۱).

علی رضی الله عنه می‌گفت: ای حسن، ای حسن: به گمان پدرت نمی‌رسید که امر به اینجا برسد، ای کاش پدرت قبل از بیست سال مرده بود^(۲).

و در دوران جنگ صفین علی رضی الله عنه می‌گفت: خدایا چه خوب است مقام عبدالله بن عمر و سعد بن مالک این دو نفر که از فتنه کناره‌گیری کردند - چون اگر کار آنان خوب باشد، اجر آن خیلی بزرگ است و اگر گناه باشد خطر آن خیلی کم است^(۳).

این گفتار علی بن ابی طالب رضی الله عنه است، با وجود اینکه نظر اهل سنت این است که حق با او و یاران او نزدیکتر بود^(۴).

و این زبیر بن عوام رضی الله عنه است که می‌گوید - از یاران عایشه رضی الله عنها بود که در جنگ جمل مشارکت داشت - این همانا فتنه‌ای است که از آن سخن می‌گوییم؛ خدمتکارش به او می‌گوید: آیا آن را فتنه می‌دانی و در آن هم شرکت می‌کنید؟! زبیر گفت: بیچاره، ما می‌بینیم و نمی‌بینیم، در هر کاری

(۱) (اسد الغابه: ابن اثیر ۸۸/۳ - ۸۹، السیر ۳۶/۱، ۳۷).

(۲) (منهاج السنه ۲۰۹/۶) چاپ تحقیق شده. السیر ۳۶/۱، ۳۷.

(۳) (منبع سابق ۲۰۹/۶).

(۴) (فتح الباری ۶۷/۱۲).

موضع من را همیشه می دانستی، بجز این یکی، که من نمی دانم به آن روی آورم و یا پشت کنم^(۱).

و این هم معاویه است، وقتی خبر شهادت علی را می شنود، می نشیند و می گوید: **إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ**، و شروع کرد به گریه کردن، همسرش به او گفت: شما دیروز با او می جنگیدی و امروز برایش گریه می کنی؟ گفت: وای بر تو، من گریه می کنم به خاطر اینکه مردم علم، و بردباری و فضل و خیرات او را از دست دادند. و در روایتی: تو نمی دانی مردم چه مرد بزرگوار و فقیه و عالمی را از دست داده اند^(۲).

بعد از این روایات چگونه می توان آنان را بخاطر مسائلی که بر آنان مشتبه شده بود سرزنش کرد، آنان اجتهاد کردند برخی از آنان در اجتهادشان به حق برخوردند و برخی خطا کردند متها هر دو اجر دریافت کردند و بعد از آن از کارهایشان پشیمان شدند.

و آنچه میان آنان رخ داد از مصائبی است که خداوند بوسیله آن گناهانشان را بخشید و بوسیله آن درجات و منازلشان را بالا برد؛ پیامبر ﷺ

(۱) (تاریخ طبری: ۴/۴۷۶).

(۲) (البدایه والنهایه ۸/۱۵، ۱۳۳).

می فرماید: «لا يزال البلاء بالعبد، حتى يسير في الأرض وليس عليه خطيئة»^(۱). همچنان بلا و مصیبت با بنده است تا اینکه از زمین برود و خطایی بر او نماند.

و حداقل اگر آنچه از برخی از آنان سرزده است بطور محقق گناه باشد خداوند بوسیله اسباب گوناگونی آن را مورد عفو قرار می دهد از جمله حسنات گذشته آنان و جهاد و مناقب آنها و مصایب و استغفار آنان و توبه ای که باعث می شود گناهان را به حسنات تبدیل کند. این گناهان مورد عفو خداوند قرار خواهد گرفت، و این فضل و برکت خدا است که به هر کس بخواهد می دهد^(۲).

سادساً: بعنوان مورد آخر و پایانی می گوئیم که اصحاب رضی الله عنهم معصوم نبوده اند بلکه احتمال دارد دچار گناه شده باشند ولی آنان سوابق درخشان و

(۱) (ترمذی: رقم ۲۳۹۸ و گفته است این حدیث حسن صحیح است، و ابن حبان و حاکم آن را صحیح دانسته اند، ولی ذهبی از آن سکوت کرده ۴۱/۱، و آل بانی آن را حسن دانسته است. المشکاه: ۴۹۲/۱ از حدیث سعد، و در کتاب الأحادیث الصحیحه آن را صحیح دانسته رقم (۱۴۴)، و به شواهد آن نگاه کنید: ۱۴۳، ۱۴۵ و به کتاب الفتح ۱۰/۱۱۱-۱۱۲ مراجعه نمایید).

(۲) برای توضیح بیشتر به کتاب: منهاج السنه ۲۰۵/۶ - ۲۳۹ مراجعه نمایید که در آن به ده مورد از اسباب تکفیر گناه اشاره شده است.

دارای فضایلی هستند که باعث تکفیر گناهان - اگر وجود داشته باشد - می شود.

سپس اگر از آنان گناهی سرزده باشد، یا از آن توبه نموده اند، و یا بوسیله حسنات محو شده است، و یا بخاطر سوابقشان مورد غفران حق قرار می گیرد، و یا بوسیله شفاعت پیامبر ﷺ که آنان محقرترین مردم برای تعلق گرفتن به شفاعت او می باشند، و یا اینکه به بلایی در دنیا مبتلا شده اند که باعث عفو گناهان شده است، در حالیکه این در ارتباط با گناهانی است که فرض بر واقعیت تحقق آنها است، چگونه خواهد بود اگر مسأله مربوط به امور اجتهادی آنان باشد؟! که اگر در اجتهادشان راست رفته باشند دو اجر دارند و گرنه یک اجر خواهند داشت، و خطا مورد عفو قرار خواهد گرفت. تازه این مقدار اعمال منکر برخی از آنان خیلی کم و نادر می باشد که در کنار فضایل و محاسن این قوم از قبیل ایمان و جهاد و هجرت و نصرت و علم نافع و عمل صالح، ناچیز بوده و باعث عفو و مغفرت خداوند است^(۱).

ذهبی رحمته الله می گوید: آن قوم دارای سوابق و اعمال درخشانی هستند که باعث محو گناهانشان می شود و نیز دارای پرچم جهاد، عبادت مداوم و غیره

(۱) (نگا: شرح العقیده الواسطیه، خلیل هراس: ۱۶۴ - ۱۶۷).

هستند که ما لیاقت زبان درازی در هیچ یک از آنان را نداریم و ادعای عصمت آنان را هم نداریم^(۱).

پس اعتقاد ما به عدالت صحابه مستلزم عصمت نیست، بلکه عدالت یعنی استقامت سیره و دین می باشد. و ماحصل آن به گروهی راسخ در نفس بر می گردد که متحمل تقوی و پرهیزگاری هستند تا اینکه ثقه و اعتبار به صداقت آنها ایجاد می شود؛ تازه شرط نیست که انسان از همه گناهان معصوم باشد^(۲).

با وجود همه اینها واجب است از ذکر معایب آنان زبان فرو بندیم و اگر ضرورتاً نیاز بود آن را بازگو کنیم باید در مقابل آن منزلت و مقام آن صحابی، توبه، جهاد و سوابق ایمانی او را هم در کنارش بیاوریم، مثلاً این ظلم خواهد بود اشتباه حاطب بن بلتعہ رضی الله عنه را بیاوریم ولی ذکری از توبه ای که او کرده است نیاوریم، که اگر صاحب مکس هم این توبه را می کرد پذیرفته می شد...^(۳).

انسان بخاطر اشتباه کوچکی که مرتکب شده و در طول زندگی خویش از آن توبه کرده باشد سرزنش نمی شود، بلکه در اینجا به انتهای زندگی نگاه

(۱) (سیر اعلام النبلاء: ۹۳/۱۰ در ترجمه شافعی).

(۲) (المستصفی: الغزالی ۱۵۷/۱، و برای توضیح بیشتر نگاه: منهج النقد عند المحدثین: الأعظمی ۲۳ - ۲۹).

(۳) (الإمامه، ابی نعیم ۳۴۰، ۳۴۱. ومنهاج السنه ۲۰۷/۶).

کرده می‌شود و اوایل زندگی از بین نمی‌رود، تازه اگر حسنات و مناقب بزرگی هم داشته باشد و کسی او را تزکیه ننماید، پس چگونه اگر پروردگارش او را مورد تزکیه قرار داده باشد که از دلش آگاه است؟!

﴿رَبَّنَا اغْفِرْ لَنَا وَلِإِخْوَانِنَا الَّذِينَ سَبَقُونَا بِالْإِيمَانِ وَلَا تَجْعَلْ فِي قُلُوبِنَا غِلًّا

لِلَّذِينَ ءَامَنُوا رَبَّنَا إِنَّكَ رَءُوفٌ رَحِيمٌ﴾. (الحشر: ۱۰).

«پروردگارا! ما و برادرانمان را که در ایمان بر ما پیشی گرفتند بیامرز، و در دلهایمان حسد و کینه‌ای نسبت به مؤمنان قرار مده! پروردگارا، تو مهربان و رحیمی!».

اللهم اجعلنا من يحب صحابة رسولك ﷺ، ويدافع عنهم ويتبع منهجهم.
وصلی الله علی سیدنا محمد وعلی آله وصحبه وسلم.

برای ارتباط با مترجم می‌توانید به آدرس زیر تماس بگیرید:

السعودية: الرياض - الرمز البريدي: (١١٧٥٧) ص. پ: (١٥٠١٠٣)

www.aqeedeh.com